Flinchs
Almanak
for
1877.
36te
Aargang.

50 Øre.

Hôtel Gl. Avlsgaard,
Suhmsgade Nr. 5 (tæt ved Rundetaarn).

Hôtellet, der er bleven betydeligt udvidet, anbefales med smukke Værelser fra 70 Øre til 3 Kr. med Sovekabinet.

PASBERG & Co.

Fabrik og Lager

af

Uhre og Kronometre.

Ny Østergade Nr. 7. Kjøbenhavn.

Største Uhr-Lager i Norden

(en gros & en detail.)

Fra Lageret anbefales et rigt Udvalg i Sølv og Guld Herre- og Dameuhre, Skilderiuhre, Regulatorer, Taffeluhre m. m. fra de billigste til de dyreste.

☞ Garanti 2 Aar. ☜

Alle Ordres fra Provindserne og Landet expederes hurtigt og samvittighedsfuldt.

Stort Lager af extra fine Uhre passende til Jubilæums- og Erkjendtlighedsgaver.

Flinchs Almanak

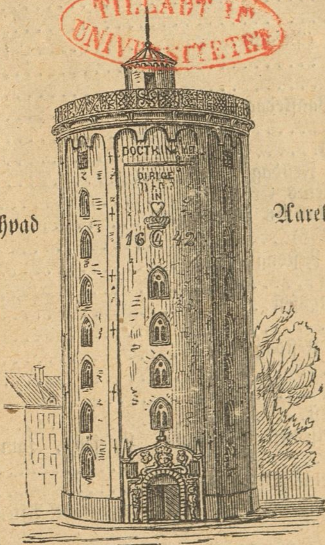
eller

Huskalender

for det Aar efter Christi Fødsel

1877,

som er det første Aar efter Skudaar.

Gud raader for hvad Aaret os skal bringe.

Udgivet og forlagt af Flinch, Gothersgade Nr. 131 A, 3die Sal.

Kjøbenhavn.

Trykt hos J. H. Schultz.

Præmiefordelingen ved Flinchs Almanak for 1876.

I 50 Exemplarer, eet Exemplar nemlig for hvert andet tusind, findes Ordet: „Præmiebelønnet“ i Stedet for Forfattermærket: G efter Fortællingen: „Retssagen mod John.“ De Almanaker, hvori Ordet: „Præmiebelønnet“ saaledes findes aftrykt, erholde Præmie.

Lodtrækningen mellem de præmiebelønnede Exemplarer har givet følgende Udfald:

16560	Aarhus	2 Kr.
18477	Skanderborg	10 —
15369	Rudkjøbing	2 —
14913	Svendborg	2 —
14327	Varde	5 —
13091	Hillerød	5 —
10586	Haarby	2 —
33097	Ærøeskjøbing	100 —
9242	Lidemark Forbrugsforening	25 —
89590	Svendborg	2 —
90055	Rudkjøbing	10 —
88973	Slagelse	2 —
81010	Nakskov	2 —
80298	Ringkjøbing	2 —
82686	Holstebro	5 —
11500	Svendborg	25 —
1550	Sorø	5 —
2696	Fredericia	2 —
29832	Nyborg	2 —
27626	Slagelse	5 —
82443	Bogense	10 —
26238	Skjelskør	5 —
29871	Kjøbenhavn	25 —
29448	Nysted	10 —
83264	Kjerteminde	5 —
93700	Kjøbenhavn	10 —
93701	Nykjøbing paa Falster	5 —
41435	Grenaa	5 —
42948	Bogense	5 —
44136	Esbjerg	2 —
36892	Horsens	10 —
35298	Førslev Forbrugsforening	10 —
34047	Kallundborg	5 —
37425	Braaby	2 —
60613	Grenaa	2 —
57743	Faaborg	5 —
59307	Nestved	10 —
65446	Kjøbenhavn	10 —
66691	Nexø	25 —
64193	Holbek	2 —
61385	Hillerød	2 —
62342	Frederiksværk	5 —

Resten, 8 Præmier, er falden paa nassatte Almanaker, nemlig 5 Kr. 10 Kr. 5 Kr. 2 Kr. 2 Kr. 2 Kr. 2 Kr. 2 Kr.

Saaledes passeret efter Justitsministeriets Tilladelse og i Overværelse af Overretsprokurator C. Alberti, Cand. jur. A. Alberti og Fuldmægtig M. Foss.

Kjøbenhavn, den 29de Juni 1876.

C Alberti. A. Alberti. M. Foss.

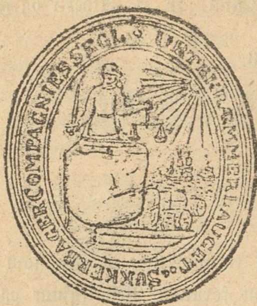
Ved Plakaten af 5te August 1831 er anordnet: at Den, som gjør Indgreb i det Universitetet i Kjøbenhavn forundte Privilegium paa at forsyne Kongeriget med Almanaker, være sig ved her i Riget at indføre eller forhandle fremmede Almanaker, eller ved uden Universitetets Tilladelse at trykke nogen Almanak, skal udrede en Mulkt af 20 til 200 Rd., hvorhos dr Exemplarer, hvormed den Paagjældende antræffes, blive at konfiskere, og han endvidere at anse med en Tillægsmulkt af 1/4 Rd. for hvert saadant Exemplar; og at det skal paaligge samtlige Politi-Øvrigheder at have nøje Tilsyn med, at der ej gjøres Indgreb i foranførte Universitets Privilegium. Ved kongelig Resolution af 23de December 1831 bestemmes endvidere, at saadanne videnskabelige, æsthetiske og andre Skrifter, i hvilke en Almanak findes aftrykt, maa herefter fra fremmede Steder indføres og sælges saafremt det findes at den i Skriftet indeholdte Almanak eller Kalender udgjør den mindst betydelige eller væsentlige Del af Skriftet; og at det i Tilfælde af Tvivl om saadan Skriftets Beskaffenhed, skal tilkomme den Kongelige Direktion for Universitetet og de lærde Skoler — altsaa nu Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet — at afgjøre, hvorvidt der kan være Grund til at lade Skriftet anholde og at anlægge Søgsmaal mod Vedkommende, eller ikke.

Som Følge heraf vil denne med Universitetets Samtykke udgivne Kalender paa Titelbladet være forsynet med Universitetets Stempel, saalydende:

„Tilladt af Universitetet".

De danske Lauges, Korporationers og Foreningers Vaaben, for saa vidt de ere kjendte.

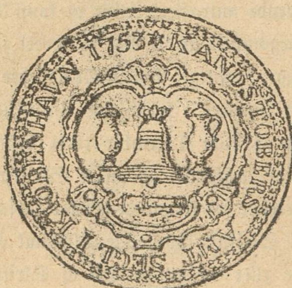
I Kjøbenhavn.

Urtekræmmernes, Isenkræmmernes og Sukkerbagernes forenede ældre Vaaben.

Isenkræmmernes Fabrik-Vaaben.

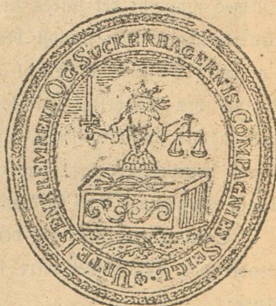
Kandestøberlaugets Vaaben.

Oldermanden for Kandestøbernes Vaaben.

Høkerkorporationens Vaaben.

Urtekræmmernes, Isenkræmmernes og Sukkerbagernes forenede ældre Vaaben.

(Fortsættes i næste Aargang.)

Nytaarshilsen.

Vær hilset Du mit gamle Land
med stolte Minders Ny,
mens Taagen dækker Mark og Strand
i Nytaars Morgengry!

I Oldtids Vaar Valkyrien frem
paa Himlen under Lyn
red, blodstænkt, i dit Kraftens Hjem —
det var et prægtigt Syn!

I Middelaldrens Sommerglands
Du, hjertegreben, bad,
mens over Himlens Stjernekrands
en Jomfru-Moder sad.

Men Høstens Storme vejred hen
din Kjærligheds Symbol,
kun Korsets nøgne Træ igjen
stod i den matte Sol.

Mit Land, mit Land, mit gamle Land
i Nytaars Morgengry!
En Vaar maa over Mark og Strand
nu bryde frem paany.

Det gjærer i det sorte Muld,
som dækkes til af Sne.
Vil Solen sprede snart sit Guld
og ende Længslens Ve?

Da dufter atter Blomsten født,
da løves Skov og Krat,
og Nattergalen fløjter blødt
den lune Sommernat.

Giv Tid! Et himmelsk Sendebud
har alt sin Vinge spredt.
Hold for den ubekjendte Gud
dit Alter kun beredt!

Valkyrie? Nej! Madonna? Nej!
I Kirke som paa Val
endnu har løftet Sløret ej
Fremtidens Ideal.

Det gjælder Tro, det gjælder Haab,
det gjælder Kjærlighed —
da sænker nok den nye Daab
sig over Jorden ned!

Kr. Arentzen.

Fra Kong Frederiks sidste Dage.

Af P. P.

Efteraarssolen skinte paa Frederik den Syvendes Hjelm og paa hans mandige, skjæggede Ansigt, der selv skinte som en Sol og udsendte glade Straaler til alle Sider, da han en Morgen mod Slutningen af Oktober gik fra Dampskibet „Falken" i Land paa den sønderjydske Kyst og vandrede hen ad Skibsbroen, hvor Landboerne havde rejst en Æresport. I Nærheden af Færgegaarden bød en Foged i Befolkningens Navn ham velkommen i en lille Tale, hvis Slutning dog ikke kunde høres for den ustandseligt udbrydende Jubel af Unge og Gamle, der trængte sig tættere og tættere sammen om ham. Et Par tilstedeværende Gensdarmer vilde i deres Tjenesteiver vise de noget Paatrængende, især de

smaa Drenge og Piger tilbage; men en uniformeret Herre udbrød i en halvt myndig, halvt spøgefuld Tone: „Jag dem ikke bort, det er jo Fremtidens danske Mænd og Kvinder."

„Det har De Ret i," nikkede Kongen; „hvad skal det til, I der! lad dem kun komme frem, saa tæt hos mig som de vil."

Saa vilde han gaa videre. idet han skuttede sig; det var skarpt koldt. Dog han standsedes atter, nemlig af Sognets lille kvikke Præst, som ankom i Spidsen for sin hele Skole- og Konfirmandungdom, hvoraf en halv Snes vare hans egne Børn; han udbad sig Tilladelse at synge en Velkomstvise.

„Ja Tak! naar den ikke er for lang," sagde Kongen og stillede sig opmærksom hen, støttende sig til sin Sabel.

Understøttet af Degnen og den unge Sangerflok istemte Præsten sin velmente Vise; Verset var paa otte Linier og det gik noget langsomt.

„Tak, tak for Eders gode Mening," sagde Kongen, da det endelig var ude.

„Ja, men der er mere, Deres kongelige Majestæt!" sagde Præsten.

„Nu da, saa kom dermed, et endnu," smaalo Kongen.

Saa istemtes det næste Vers, og da det var ude, gjorde Kongen en rask Bevægelse; dog Præsten sagde skyndsomt: „Men der er endnu et Par Vers, Deres kongelige Majestæt!"

„Nej, nu er det nok for denne Gang; jeg kan siden læse hele Visen." Dermed nikkede Kongen venligt til den hele Flok og fortsatte Vejen op til den stadselige, næsten herskabelige Færgegaard, hvor Agenten havde ladet anrette en Frokost.

Her gav Kongen først Audiens til Enhver, der bad om at stedes for ham. De fleste kom ud igjen med straalende Ansigter, og dernede blandt Klyngerne blev der da en Spørgen og Fortællen. Nogle Sognefogder og Sandemænd havde faaet Sølvkorset; en fattig Bondepoet, der i Aaringer havde sunget for Landalmuen om Fædrelandet og Modersmaalets Dejlighed, havde af den kongelige Haand modtaget hundrede Daler — „til Fortsættelse af min literære Virksomhed," fortalte han de studsende Tilhørere med naiv Stolthed. Ellevild af Glæde fremviste Maren Lauesen en lille Konvolut, hvoraf fremtittede en brun Seddel, som hun havde faaet for at kunne skikke sin værkbrudne Søn til Underdoktoren i Kælstrup deroppe i Haderslev Amt. og de fattige Konfirmander havde faaet Penge til Udstyr. En hidindtil ivrig Slesvigholstener, en af de værste Hjemmetydskere, der af en eller anden Grund ligeledes havde fundet sig foranlediget til at søge Audiens, yttrede ganske betuttet, da han kom ud fra Gemaket:

„Wahrhaftig! nu maa jeg tilstaa, det er en rigtig Konge, og jeg kunde fast fristes til at forandre mine Ansigter*)."

I Havesalen, hvor et stort Frokostbord var dækket, tog Kongen Plads med Værten og den elskværdige Værtinde og sad mange Personer af sit Følge, som der kunde rummes ved Bordet, medens de øvrige Herrer beværtedes ved de i al Hast opstillede Borde i Agentens Kontor og i Dagligstuen. En Ven af Familien agerede her Vicevært og foer i travl Virksomhed om mellem de lystige, støjende Gjæster, hvis Uniformer og Ordener forraadte de fornemme Folk.

„Her er Plads, lille Pastor!" sagde han til en trivelig Mand i Præstekjole og skubbede ham hen til Bordet, der rigtignok var uden Dug, men besat med udsøgte Varer af Vaadt og Tørt. „Et Stykke Haresteg, af Ryggen, vær saa god, og et Glas Vin eller kanske først en Dram — — Deres Tjener, Hr. Kammerjunker! kom De kun, nu skal jeg skaffe en Stol," vedblev han, henvendt til en ny ankommende Gjæst. Denne Kammerjunker, en ældre Mand end Titlen tydede paa, hilste ærbødig paa den af Viceværten som „lille Pastor" først tiltalte Herre forinden han tog Sæde, med det Udraab: „Ah! har Deres Højærværdighed ogsaa søgt Plads her!"

„Hvorledes — — jeg beder om Forladelse," udbrød Viceværten med komisk Forskrækkelse, idet han først nu opdagede adskillige Ordensbaand paa Præstens Kjole halvt skjulte af den krusede hvide Krave. Han satte Akvavitflasken bort og greb til en Madeiraflaske.

„Aa pyt! bryd Dem ikke derom, men skjænk mig kun først en Dram og ræk mig den Aalepostej," lo den gemytlige Herrens Tjener; „her gjælder hverken Højærværdigheder eller Højvelbaarenheder mere end andre gode Dannemænd blandt vor Konges Undersaatter, og De er sandelig en flink Vicevært. Det var en excellent Dram; er De nu saa god at skjænke mig et Glas Madeira. Vil De besøge mig i min gejstlige Residens om otte Dage, udnævner jeg Dem til Skaffer ved Barselgildet der; i Morges har jeg faaet Bud om, at min kjære Hustru er lykkelig nedkommen med Tvillinger."

„Jeg gratulerer Deres Højærværdighed! min bedste Lykønskning! Det er jo en Herrens Velsignelse," lød det i Kor rundt om og Glassene klirrede sammen.

„Tak, tak!" lo den gejstlige Herre igjen og klinkede til Højre og Venstre. „Javist! en Velsignelse, som Præsten paa Heden sagde, da den første kom; men stop nu med Velsignelsen,

*) Meine Ansichten = Mine Anskuelser.

Du kjære Herre Gud! sagde han, da den anden og tredje kom hovedkuls bagefter."

Ikke mindre lystigt gik det til ved Hovedtaflet i Havesalen, hvor man kunde se ind fra de andre Værelser. Paa Kongens Befaling var Fløjdøren bleven aabnet ud til den smukke Have, hvor Mængden var trængt ind og mylrede i tætte Klynger under Træerne, paa de grønne Plæner, mellem Buskadset og Blomsterbedene; de raabte Hurra og sang den ene Nationalsang efter den anden; ogsaa der knaldede Propper og klirrede Glas mod hinanden og løftedes med Jubel i Vejret hver Gang Kongen drak. Konfirmanderne flokkedes om deres Præst lige hen foran Trappen mellem de afblomstrede Rosenhækker og sang det tredje og fjerde Vers af Velkomstvisen, medens flere af Pigebørnene vovede sig et Par Trin op for at se hvordan deres Konge sad til Bords.

Og Kongen var saa fornøjet og oprømt. Paa sin gemytlige Vis fortalte han Et og Andet om hvad de Folk havde yttret, der vare komne til Audiens, ogsaa om den fattige Poet, der var bleven saa overrasket ved den uventede Gave, at han i sin glade Forvirring udbrød, at de Penge skulde bringe Kongen gode Renter. „Men Fædrelandet først," sagde jeg til ham. „Ja, Gud bevares! det mente jeg just," forsikrede han, og saa slog han Albuen og Hatten mod Døren, da han baglænds tumlede ud.

Medens Kongen smaalo og førte Glasset til Munden, bemærkede hans Sidemand, Ministeren: „Med Deres Majestæts Tilladelse vil det dog forekomme mig, at den Naade var vel rundhaandet mod dette Menneske; der er ingen ret Klang i hvad han digter og skriver, har jeg hørt sige."

„Aa hvad! jeg har fundet Klangen meget god og falsk er den ikke," sagde Kongen lidt uvillig og tømte sit Glas. „Den stakkels Djævel har i mange og trange Aar af egen Drift digtet som bedst han kunde til sit Fædrelands Pris uden nogen Tid at have forlangt eller faaet en Døjt derfor — —. Men det er virkelig noget tidlig og strængt at Kulden har indfundet sig i Aar," afbrød han sig selv og strøg sig med Haanden over Ansigtet; „det trækker, det er vist bedst at lukke den ene Dør til."

„Det varer ikke længe, Deres Majestæt," forsikrede Agenten med en ærbødig Bøjning; „strænge Herrer regere kort."

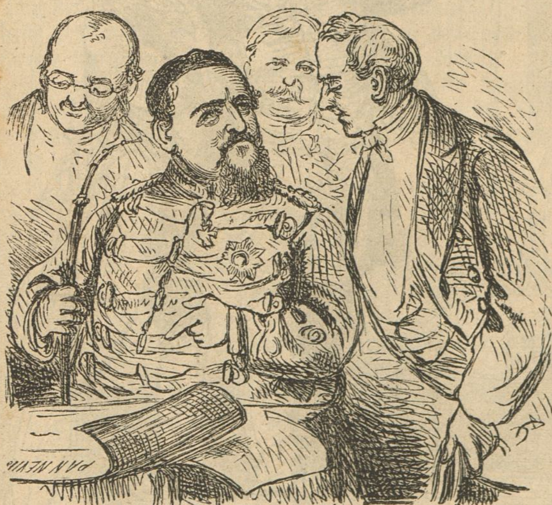
„Hører Du det!" udbrød Kongen med et skjelmsk Smil og nikkede til sin Sidemand, Ministeren.

Da Kongen en Morgen sad ved Kaffebordet, meldte den tjenestegjørende Adjudant, at en af det betvungne Oprørs fornemste Tilhængere netop var ankommen og bad om at stedes til

Audiens. Adjudanten fik Ordre til at indlade ham i Audiensgemakket. Da Kongen faa Minutter efter traadte derind, kom den angrende Slesvigholstener ham imøde med en underdanig Mine og begyndte: „Jeg kommer for at tilbyde Deres Majestæt mit Hoved — —."

„Hvad skulde jeg dermed!" faldt Kongen ham smilende i Ordet; „det duer ikke stort og Du kan gjerne selv beholde det."

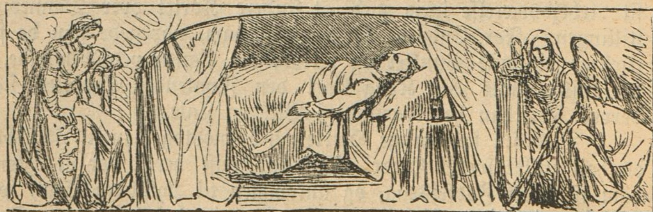
Efter i Oktober Maaned 1863 at være kommen tilbage til Lyksborg fra et Besøg i Haderslev, beskjæftigede Kongen sig i

sit Arbejdsværelse ivrig med at studere Kortet over Dannevirkestillingen. For Enhver, der kom til ham, udpegede han de forskjellige vigtigste Punkter og yttrede om Egnen ved Mysunde, at der skulde hans Ven Kong Carl den Femtendes Svenskere staa; derved blev han hel begejstret i Blik og Tale.

Med sin sædvanlige Hjertelighed modtog han i Flensborg en højt stillet svensk Herre, som var rejst hertil for at lykønske ham til hans Fødselsdag, og ankommen til Lyksborg Slot, førte han ham ind i sit Arbejdsværelse, hvor de havde en lang Samtale.

Da de traadte ud derfra, vare den svenske Herres Miner kjendeligt forlegne og en mørk Sky viste sig paa Kongens ellers saa lyse Pande, dog kun flygtigt. Livlig og med uforandret Venlighed, som det sømmede sig den kongelige Vært, underholdt han ved Taflet sin udmærkede Gjæst og drak ham til — — paa

Nordens Held. Men de, der kjendte ham nøjere, sporede en mærkelig Forandring i hans Gemytstemning, og da han kort Tid efter, kun med faa Ledsagere begav sig paa Turen til Kappel, grebes hans nærmeste Omgivelser af en dem selv uforklarlig Uro.

Vendt tilbage fra denne Udflugt, yttrede han, skjøndt smilende, at han var bleven noget hoven — — her omkring i det nederste Parti af Ansigtet. Han skyndte sig derpaa ind i sit Arbejdsværelse og gav sig paany til at studere Generalstabens Kort.

En høj Embedsmand, S. fra Holsten, hvem han skjænkede stor Fortrolighed, besøgte ham. Kongen drog ham hen til Arbejdsbordet, udpegede ham de forskjellige Stillinger og Punkter ved Dannevirke, idet han med febrilsk Iver yttrede: „Her vilde jeg opstille seks tusind Mand, her ti tusind og der femten tusind, og Reserven kunde vi benytte som et flyvende Korps."

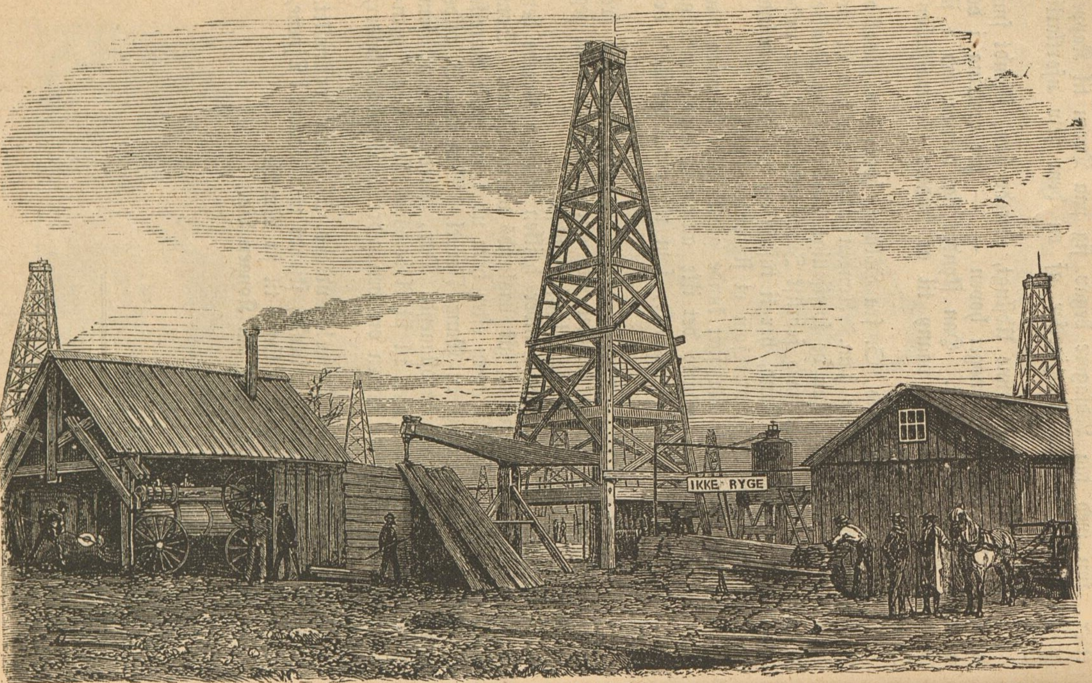
„Selv om Deres Majestæt kunde gjøre sikker Regning paa tyve tusind Svenskere, maatte det ikke alligevel blive vanskeligt nok at stille en saa stor Styrke, som udfordres dertil?" bemærkede S.

Med en heftig Bevægelse vendte Kongen sig bort fra Kortet og svarede: „Der kommer ikke een Svensker; men jeg haaber, vi kunne hjælpe os selv ligesom sidst."

Efter en kort Taushed, under hvilken Kongen stirrede hen for sig, anbefalede S. sig og gik baglænds ud af Døren. Som halvt i Drømme fulgte Kongen efter ham ud i det næste Værelse og tilvinkede ham endnu en Gang Farvel. Men idet S. vilde gaa bort gjennem den modstaaende Dør, skred Kongen, som allerede havde aabnet Døren til sit Arbejdsværelse, tilbage gjennem Gemakket og lagde Armen om den aldrende Mands Skulder, og han hulkede.

„De er syg, min Konge!" udbrød S. ganske forskrækket. Men Kongen rev sig løs; smilende, skjøndt med Taarer i Øjnene, nikkede han til ham og ilte tilbage til sit Værelse.

Ikke mange Dage efter laa Kongen Lig.

IKKE RYGE

Det vestlige Pensylvanien, hvor Petroleumskilderne findes, er et ejendommelig vildt, malerisk Landskab; det kan ikke kaldes noget Bjergland; dertil ere Højderne for lave; men det ser saadan ud, fordi Højene hæve sig stejlt op og derved gjøre et mere imponerende Indtryk. Dernæst er Landet gjennemskaaret af Floder; nogle af dem flyde

i bredt, roligt Leje gjennem frugtbare, smilende Dale, hvorfra Bakkerne hæve sig i Rækker, den ene højere end den anden, saa at hele Landskabet, naar man ser det fra Flodbredden, godt kan fremkalde Forestillingen om en Flok Skoledrenge, der ere stillede op paa en Terrasse med de Smaa i forreste Række og de store Drenge bagved. Andre af Floderne have ikke disse aabne Bredder, men slynge sig gjennem et uigjennemtrængelig tæt Skovbælte, og mørke, barske Høje med dybe Huler, som Vandet har gravet ud, staa omkring dem og kaste Ekkoet uhyggelig overnaturligt tilbage til Bredderne. De gjøre visselig ikke Indtryk af en Søndagsparade; det er, som om man saae et Regiment Veteraner alvorlige og stille holde sig rede til Kamp.

Til den sidste Slags Floder hører Alleghany, og mellem dennes drabelige Høje er det, at Spekulanter søge det saakaldte Petroleumsland. Disse Folk have mange Anskuelser om Betingelserne for et godt Resultat af deres Arbejde: snart ere de bedste Olielag paa Toppen af Højene, snart er det til ingen Nytte at kjøbe Land andetsteds end i en Dal (og da ligge de heldige Strøg alene indenfor en vis Afstand fra Floden, der løber gjennem Dalen), snart er Olien samlet i et Bassin, snart er den fordelt over et helt Belte. Kun Eet synes Erfaringen i det Alleghany Distrikt, hvor min Kilde ligger, at have slaaet fuldstændig fast, og det er, at der hvor Højene ere mest stejle og utilgængelige, hvor Jordbundens Ufrugtbarhed giver sig tilkjende ved en ussel Plantevæxt, hvor Træerne ere faa og lavstammede og hvor Egen, Skovenes Konge, ligesom af Skamfuldhed over sit Udseende, skjuler sin Stamme og de store Grene under Jorden og kun skyder en ussel, lille Busk frem til Dagens Lys — paa saadanne Steder er der Sandsynlighed for at finde Olie: den uanseelige Skal indeslutter flydende Guld, og der kan man give sig til at bore med den trøsterige Tilfredsstillelse, at i det Mindste de ydre Forhold ere lovende.

Jeg veed ikke, om det forholder sig saalades andetsteds; men de Udflytninger vestpaa, som jeg kan huske — til Wisconsin, Minnesota, Kalifornien, have som oftest deres Aarsag i trykkende Forhold i en travl Handelsstad eller i uvirksomt, stillestaaende Liv i en Landsby; langt sjeldnere ere de Resultatet af anstrængt Arbejde paa en Bondegaard, skjøndt denne ofte er tarvelig nok at begynde med og tilsidst bliver aldeles udpint og udtømt.

En saadan større Bondegaard var gaaet i Arv til William Maxwell, og han og hans Kone, et Par arbejdsomme, unge og stærke Folk havde levet der og været godt fornøjede, men bare dog, inden de endnu vare 30 Aar, Spor af det anstrengende, ingenlunde sorgløse Liv, de havde ført. Eliza Maxwell var en

brav Kone og god Kristen; men der var eet af hendes Frelsers egne Ord, som voldte hende stor Uro, og det var dette: „Bekymre Dig ikke for den Dag i Morgen." Hvorledes var det muligt? Der maatte dog sørges for Børnene, Køerne skulde malkes, der skulde kjærnes Smør og Høstfolkene skulde have Mad fem Gange om Dagen. Det kom aldrig i hendes Tanke at knurre over sit Arbejde og sine Sorger, fordi de gjorde hende gammel før Tiden, ganske som det var gaaet hendes Moder, der ejede Gaarden paa den anden Side af Højen; men kunde Alt det blive gjort, uden at man bekymrede sig om det? Og om nu denne jordiske Bekymring var Noget, som hun ikke selv var Herre over? Om selve det Arbejde, der var givet hende at udrette, gjorde hende forudbestemt til evig Fordømmelse?

Saadanne Tanker var det, hun i dulgte, ængstelige Ord udtalte til sin Husbond, da de en stille Søndag Aften sad ved hinandens Side og glædede sig over den Ro og Stilhed, der omgav dem, nu da Børnene vare komne i Seng. Det er kun Folk, som arbejde meget, der rigtig kunne skjønne paa, hvor dejligt det er at sidde og tale sammen en Søndag Aften, naar baade Sjæl og Legeme er forfrisket ved en Dags Hvile, og hele Sindet ret er oplagt til at nyde Helligdagen og formaaer at lade Mandag Morgen træde tilbage som en utydelig Skygge ude i Fremtiden. Og for William Maxwell og hans Hustru havde disse Timer netop en saadan Tillokkelse; thi om Hverdagen vare de ved Solnedgang i Reglen altfor trætte til at have Lyst til unødvendig Tale; men denne Aften havde Eliza fundet Lejlighed til at berøre sine hemmelige Ængstelser, og William lyttede roligt til, skjøndt der for hans Øjne svævede Billedet af en Eng, hvor Græsset var bleven altfor modent, og af et Skab, hvori der akkurat var Brød nok til Frokost.

Konen vendte sit fine, blege, bekymrede Ansigt op mod sin Mand, og sagde tilsidst: „Hvad mener Du, William?" Det var et ganske almindeligt Ansigt, som mødte hendes Blik, med grove Træk og dybtliggende Øjne, og baade Hud og Haar bare tydelige Vidnesbyrd om, at de ikke havde kjendt synderlig til Ly for Vind og Sol; men Panden var kjøn, og der var i Ansigtet dette ubestemte Noget, som vi kalde Udtryk, skjøndt vi aldeles ikke have forklaret det ved at give det Navn. Naar man saae paa Manden, vilde man give Naboerne Ret i, at de forlod sig paa hans Dom og stolede trygt paa hans venlige og sindige Karakter.

Der var et Smil i hans Øjne; men der var Alvor og Ærefrygt paa hans Læber, da han svarede: „Jeg veed det ikke, Eliza; det er altfor svært for mig; men een Ting er jeg vis paa:

naar den gode Gud har ladet Dig blive en Landmands Hustru, saa vil han aldrig dadle Dig, fordi Du gjør dit Bedste for at blive en god Kone." Paa den Maade bleve Elizas Bekymringer forjagne hin Høstaften.

Høet var sat i Stak, Hveden og Havren vare komne i Lade, og der indtraadte nu en lille Hviletid, inden der igjen skulde tages fat. William Maxwell havde i flere Maaneder gaaet

og grublet over de sidste Petroleumsaarer, som vare fundne i et nyt og ikke tidligere undersøgt Distrikt et Par Mile borte. Om Vinteren, naar den frosne Jord knagede under hans Fodtrin, havde han tænkt paa, om det vel kunde gaa an at give sig til at bore i Frostvejr; om Foraaret, naar han gravede og vendte den lysebrune Jord, var han falden i Tanker om, hvad der kunde blive Resultatet, naar han gik dybere ned, og nu da Høsten var forbi, begyndte Planen om at grave efter en Kilde, at antage en mere bestemt Form. Han talte om det til sin Kone, halvt i Spøg og halvt i Alvor, og hun tog det som et Indfald, der var saa morsomt, at det kunde faa En til at glemme sine Ærgrelser og briste i Latter eller bruges til at stille Børnene tilfreds, naar de vilde have Legetøj fra Byen.

„Du skal faa det, naar Faders Skib kommer hjem, Willy," sagde hun, naar hun i al Venlighed trak den lille modstræbende Fyr forbi et Vindu, hvor der prangede en Kjæphest med straalende Ridetøj af Guld og Skarlagen.

„Hvad for et Skib? Og hvornaar kommer det?" spurgte Willy vantro.

„Naar Fader graver Olie," var Svaret.

O—h—h! udbrød Barnet i langt bedre Humør, for han havde jo selv om Foraaret været med sin Fader ovre ved Davis Landing og med sine egne Øjne set et umaadeligt Kar fuldt af Olie.

Senere havde Maxwell tænkt paa en lille Rejse for at træffe en Mand, der mellem sine Naboer nød stor Anseelse for sin Fagkundskab. Om denne Mand, der hed Grayby, havde en Lykkesten i Lommen eller Brillerne paa hans store, inkvisitoriske Næse satte ham i Stand til at se helt ind til Centrum af vor Planet eller han var en vandrende Tryllestav, som ved en hemmelig, magnetisk Kraft droges til det rette Sted — det vidste man ikke; men Alle indrømmede, at han endnu aldrig havde taget fejl i sine Anvisninger, hverken naar det gjaldt ham selv eller Andre. William Maxwell havde mange Gange, naar der fortaltes saadanne Røverhistorier, gjort sig lystig over denne vidunderlige Mand og ladet haant om ham; men da han en Dag hørte, at en gammel Petroleumskilde, der længe havde staaet forladt og var bleven solgt til „Profeten" for en ren Bagatel, efter fjorten Dages Boring havde udgydt sin Rigdom for Dagens Lys, saa indrømmede han, at Manden dog maatte forstaa sig lidt paa Sagen, og det kunde jo dog aldrig gjøre Skade at tage hen og tale med ham.

„Nej, aldeles ikke," sagde Eliza leende uden et Øjeblik at afbryde sin flittige Syning.

„Men heller ikke nogen Gavn, veed jeg, Du tænker," svarede hendes Husbond og stødte Ildragen stærkt ind i Ilden, saa at et stort Stykke Kul sprang i tusinde Stykker og sendte en Regn af lysende Gnister rundt i Stuen. Hun lo kun igjen, og han stødte atter til Ilden. „Jeg veed, at jeg er gaaet halvt fra Forstanden over det," sagde han og slog med Ildragen paa Stængerne i Risten; men jeg kan ikke komme bort fra den Forestilling, at der

er Olie paa vor Grund." Det trak endnu bestandig i Elizas Lattermuskler, og hun sagde: „Det kan være slemt nok at være halvt gal; men er det ikke værre at være det helt?"

Han sukkede højt: „Liza, Liza, at Du kan sige Saadant til mig, og vi have dog ikke været gift syv Aar endnu. Maaske vilde Du ikke være saa haard, dersom jeg havde lidt flere Penge

og Du lidt mageligere Dage; og derfor vil jeg i Morgen gaa til Petroleumskilden og ikke længer gaa her og tærske Boghvede." Mrs. Maxwell var bleven saa nervøs og ømfindtlig af Træthed, at hendes Ansigt blussede ved det Glimt af Dadel, som laa i hendes Mands Ord, og hun sagde: „Oh, William, Du veed da nok, at jeg ikke mente det; jeg mente blot, at vi maa vel arbejde strengt nu, men det kunde dog være langt værre, og dersom vi sætte Alt, hvad vi eje og have, i en Petroleumskilde, og der ikke kommer Noget ud af den, hvad skal der saa blive af os?"

„Vi behøve ikke at sætte Alt i den," svarede William hurtig og fornøjet. „Lambert ønsker at faa en Strækning Jord i Nærheden af Brandon og vil give fire tusind og fem hundrede for den. Det, tænker jeg, er omtrent hvad man siger, at det koster at bore, naturligvis naar man er paapasselig og selv fører Tilsyn dermed. Saa de Penge kunne vi sætte i Boringen, uden at vi vilde savne dem synderlig — ikke sandt?"

„Ja—a," svarede hans Kone, med temmelig tvivlende Betoning.

„Det vil sige, Du mener det ikke. Det faaer nu komme an derpaa." Maxwell talte meget bestemt og slog endnu en Gang i Ilden, saa at en Regn af Smaakul foer gnistrende ned gjennem Risten. „I Morgen vil jeg ride over til Landing og bede Grayby komme og kaste et Blik paa Double Hill. Maaske kan jeg bringe ham tilbage med mig; men jeg maa i alt Fald tage tidlig afsted; lad os derfor gaa i Seng nu."

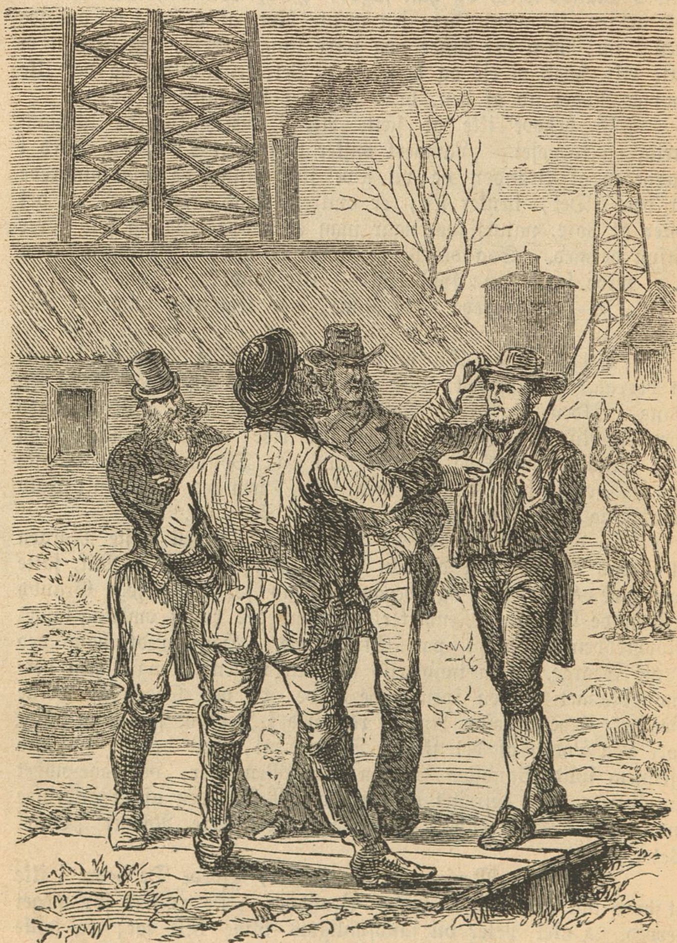
Ad den ujævne, bakkede Vej kjørte Maxwell næste Morgen til Davis Landing, og da han havde tilbagelagt de to Mil, satte han sine Heste ind og begav sig ud for at opsøge Grayby mellem de Grupper Mennesker, der færdedes rundt omkring langs Flodbredden og oppe paa Skrænterne. Han fandt ham ved „Lille George," som imidlertid ikke var nogen Dreng, men derimod Navnet paa en sprudlende Kilde, og ved Siden af „Lille George" ilede „Søster Anna" rask ned i Jorden, som man kunde høre paa Lyden af det skarpe Instrument, der borede sig ned gjennem solid Sandsten, og en Flok Mennesker, der saae noget simple ud, talte højrøstet og ivrig om Muligheden af at anbringe endnu en tredie Kilde, som saa skulde bære Navnet „Onkel Peter."

„Efter min Mening, mine Herrer, gjorde De bedre i ikke at bore nok en Kilde," sagde Grayby. „De risikere for meget derved. Onkel Peter vil sandsynligvis blive helt tør; og ville De følge mit Raad, skulde De ogsaa opgive „Søster Anna" og lade „George" beholde Marken for sig selv alene."

„Ja, det er rigtigt," istemmede den, der førte Ordet for

Gruppen; „det bliver noget ensomt for George; men det er det Bedste for os."

„Akkurat," sagde Grayby og drejede sig om til det Sted, hvor William Maxwell stod. „Vilde De tale med Nogen?"

„Ja, med Dem, dersom De er Mr. Grayby?"

„Ja, til Tjeneste."

William var tilsidst bleven lidt skamfuld over sit Ærinde, idet det var faldet ham ind, at han da egenlig burde kjende sin egen Jord bedre end en Fremmed; men nu var han en Gang i det, og saa lettede han da sit Hjerte ved at fortælle hele Historien og sluttede med det Spørgsmaal: „Kan De komme over og se paa min Ejendom?“

Den vidunderlige Mand, som kunde aabenbare skjulte Ting, havde havt travlt rundt omkring, medens William talte, og svarede ikke strax. „Jeg skal sige Dem Noget, Maxwell, sagde han endelig; jeg tror, at for Dem er min Mening ikke saa meget værd som saa,“ og slog i det Samme et Knips med Fingrene. „Det Raad, De hørte mig give for et Øjeblik siden, var maaske nok Noget værd; thi disse Tossehoveder havde ikke Kløgt nok til at indse, at der kun vilde blive een Petroleumsaare til tre Kilder og at Anbringelsen af flere Udløb var den mest ødsle Maade at behandle den paa og nødvendig førte til betydeligt Spild af Vædsken. Jeg er Ingeniør af Profession og plejer naturligvis at lægge Mærke til, hvorledes Landet ligger; jeg har været i alle disse Petroleumsdistrikter, og undertiden kommer jeg næsten til det Resultat, at jo mere jeg ser af saadanne Steder, des mindre veed jeg om dem. Nu er der denne Bæltetheori, og jeg har hidtil ikke opdaget nogen Grund til, at den ikke skulde være rigtig; men dersom De finder Olie — sagde De ikke, at Deres Jord ligger to Mil vest for os og skraaner ned til en anden Strøm?“ William nikkede. „Ja, saa, hvis De finder Olie, saa er det i alt Fald den sidste i det Bælte.“

„Det er slemt for Bæltet,“ svarede William meget alvorlig.

„Ja, meget,“ sagde Grayby leende. „Det vilde dog hverken De eller nogen Anden tage sig nær, med mindre De netop havde kjøbt Land deri. Jeg vil sige Dem ligefrem, at jeg ikke lægger stor Vægt paa min egen Mening om den Slags Ting, og jeg tager aldrig Betaling for mine Raad,“ tilføjede han med et Blik paa Tegnebogen, som Maxwell stod med i Haanden. „Heller ikke vil jeg gjøre noget Forsøg paa at forklare mit eget Held; men jeg har Lyst til for en Dags Tid at komme bort fra denne ubehagelige modbydelige Atmosfære, og dersom det passer Dem, vil jeg gjerne i Morgen kjøre over med og tage Syn over deres Jord.“

William tog med Glæde mod Tilbudet og følte sig rigtig vel tilmode over sin Rejsefælles ligefremme og naturlige Udtalelser om Mennesker og Forhold, medens de kjørte hjem. Men hverken paa denne Tur eller samme Aften vilde Grayby tale om Olie; han fortalte morsomme Historier om fremmede Lande og fik sine Tilhørere til at le ad de forunderlige Ting, han havde

oplevet paa sine Rejser, og senere da de Alle vare samlede om Kakkelovnen, passiarede han ligesaa livlig med Mrs. Maxwell om Husholdningen. Det var, som om Manden tænkte: „Maxwell kan for mig gjerne bore efter Olie i Morgen, om han har Lyst; men jeg er fast bestemt paa, at han ikke skal faa Lov til at plage mig dermed i Aften.

Næste Morgen var han tidlig oppe og rede til Arbejdet, og efter Frokost droge de sammen ud til Double Hill. Det var den mest øde Del af Ejendommen; thi selve Gaarden var omgivet af temmelig flade, jævne Marker og Frugthaven havde kun en ganske svag Skraaning mod Syd, ligesom for at den skulde sluge alt det Solskin, den kunde faa; men selv der mindede den klare, skarpe Luft En om, at man befandt sig paa et højtliggende Terrain. Grayby og William Maxwell havde naaet den nordlige Grændse af den Højslette, som hævede sig midt i Egnen og stode nu paa den østlige Pynt af Double Hill og saae ned i den lille Hulning, der laa mellem to Højder og fra Bunden til den øverste Rand var indhyllet i en sparsom, ret malerisk Kappe af Dværgege. Det var en almindelig udbredt Tro i Nabolaget, at Solen aldrig hævede sig op over den østlige Pynt før Kl. 10 og at den gik ned bag den vestlige før Kl. 2, og vist er det, at der faldt langt mindre Dagslys der end noget andet Sted.

„Halløj!" sagde Mr. Grayby, da de standsede et Øjeblik, „er der nogen Vej ned til den Hulning?" og pegede ned til den snevre Kløft, der laa for deres Fødder.

„Denne Vej," sagde William og fulgte en smal Fodsti, som forskjellige Generationer af Hornkvæg havde traadt ned ad Højen til den lille, mudrede Bæk, som løb ved dens Fod.

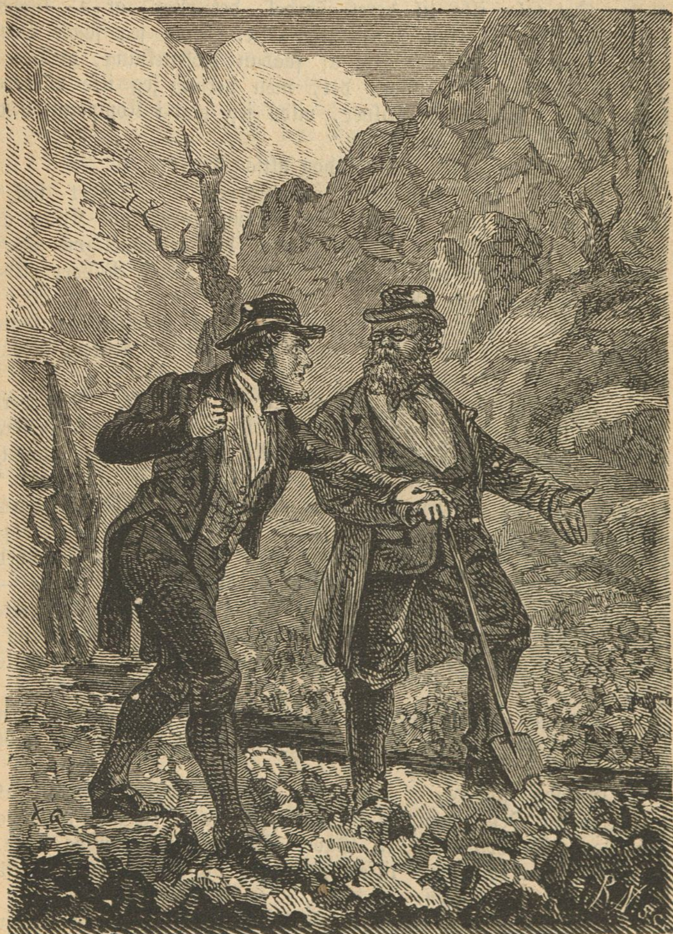
„Uf," brummede Mr. Grayby, da en lav Egekvist slog ham i Ansigtet. „Naar Kreaturerne bane Vej, kan man vel ikke forlange, at de skulle tænke paa, at der kommer ordenlige Folk efter dem, og af den Grund gjøre den lidt rummeligere."

Endelig kom de ned mellem de to Høje. Det var endnu tidlig Morgen, og Luften i Dalen, der selv ved Middagstid var kold og klam, var nu saadan, at de Begge kom til at ryste. Maxwell var altfor ængstelig for Udfaldet til at turde komme med Spørgsmaal og stod derfor blot og holdt ivrig Øje med den berømte, kloge Mand, der havde travlt med at pirre op i den løse Jord med sin Stok, medens han samtidig undersøgte Terrainets Linjer og lagde Mærke til de lagvise Afsætninger et Sted, hvor en Klippespids ragede frem mellem de vantrevne Buske.

„Ja," sagde han endelig i en langsom og bestemt Tone, „min Mening er, at jeg ikke kan indse Andet end, at De har lige

saa megen Udsigt til at finde Petroleum her, som vi ovre ved Floden."

„De mener altsaa, at Jorden her egner sig til Boring?" sagde Maxwell hurtig og ivrig.

„Jeg er tilbøjelig til at tro, at den egner sig bedre til at bore i end til at dyrke op," svarede den Anden med et Træk paa

Skuldrene; „men husk paa, at jeg langtfra tør sige, at her er Petroleum. De siger, at deres Jord ikke skraaner ned mod Floden?"

„Nej, den skraaner den anden Vej ned mod en lille Strøm, som løber ud i en større, Syd for os. De gaa ikke til Ohio."

„Det taler ikke til deres Fordel; det viser, at De ligger udenfor et Distrikt, som indeslutter Olie. Som jeg sagde Dem igaar, kjender jeg intet Bælte af saadan Udstrækning, at Deres Jord kunde høre ind under det, men dersom jeg ikke allerede havde Part i saa mange Kilder, vilde jeg gaa i Kompagni med Dem og forsøge min Lykke her."

Saa sikkert anser De det dog altsaa for?"

Grayby saae vist paa Spørgeren. „Sikkert nok," sagde han, „for mig, som har fem og tyve sprudlende Kilder at tage fat paa, naar een glipper; men det er rimeligvis noget Andet for Dem, Maxwell. Hvor mange af Deres Naboer vilde slaa sig sammen med Dem?"

„Fire — eller fem," regnede Maxwell sammen og søgte forgjæves at finde flere, som havde Raad til at risikere Noget paa et saadant Foretagende.

„Fire eller fem. Aa ja, det er ikke saa galt. Men dersom De skal standse Deres øvrige Virksomhed, saa lad hellere være, Mand. Gaa ikke hen og sæt Alt, hvad De har samlet, paa et saa usikkert Foretagende. Det er det ikke værd." Grayby talte sig efterhaanden varm og ivrig. „De kan blive ved at bore og bore, gjennem den første, den anden og den tredje Sandsten, indtil De har sat baade Deres Penge, Deres Sundhed og Deres Sindsro til og den Kilde er bleven Deres Grav — dersom den ellers er stor nok dertil. Jeg siger igjen, at dette Sted ser ud til at være et Petroleumsdistrikt af første Rang; men gaa nu ikke hen og faa Petroleumsfeber over dette usle Hul."

Maxwell rystede hans Haand. „Tak! sagde han; men i den Henseende kommer Deres Raad for silde; thi jeg har havt den Feber i 6 Maaneder."

Grayby sukkede. „Saa er det til ingen Nytte, at jeg taler for Dem; men jeg vil ønske, at De aldrig maa fortryde den Dag, De kom over til Davis efter mig. Jeg vilde ønske, at jeg ikke var kommen," tilføjede han og drejede sig med komisk Vrede rundt paa Hælen.

„De viste mig en stor Tjeneste dermed, og jeg er Dem meget taknemlig derfor."

„Det er tidsnok at takke mig, naar De finder Olien,"

svarede den Anden og gjorde sig Umage for at ryste sit daarlige Humør af.

Postvognen gik forbi Maxwells Gaard hver Mandag og Torsdag, og den gamle Mand, der kjørte den, modtog samme Eftermiddag Grayby som Passageer. Han fandt ikke Ingeniøren synderlig oplagt til at passiare, og da han satte ham af, erklærede han ham for „en tvær Fyr, der var grulig sparsommelig med sin Tunge; men den var jo maaske for god til at bruges til simple Folk.“ Imidlertid havde hans Passageer siddet og ærgret sig over, at han nogensinde havde sat sin Fod paa Double Hill. „Brav Fyr, den Maxwell, og en rigtig rar Kone, og nu har jeg der gaaet hen og sat ham Noget i Hovedet, som maaske fører til hans Ruin. Jeg siger rentud, jeg skammede mig for at se Konen i Øjnene, da vi spiste til Middag. Een Trøst er der dog: dersom hans Sind ikke i Forvejen havde været ganske godt paa Glid, saa havde han aldrig gjort sig den Ulejlighed at komme over efter mig.“

Der var noget Beroligende i den Tanke; men Sagen blev dog ved at pine ham, og han var glad ved at blive afbrudt i sine Betragtninger ved et pludseligt Ryk, der ikke blot tilkjendegav, at Vognen standsede, men nær havde rystet dens Indhold lidt ublidt ud. Saa laa der Telegram til ham fra Petroleumsskipperne ved New-York, og en Time efter var han med Aftentoget paa Vejen til Byen og glemte snart Double Hill over sine egne Forretninger.

Men William Maxwell var ved hans Besøg og Udtalelser bragt i glimrende Humør, om det end kun viste sig ved, at hans Stemme lød mere klar og glad og hans faste, ensartede Gang var bleven lidt hastigere end ellers. Eliza indrømmede, at der virkelig var noget Opmuntrende i, hvad Grayby havde sagt, men .... Det var tydeligt at se, at Mrs. Maxwell aldeles ikke var anlagt til at vove dristigt; hun manglede al profetisk Fornemmelse, der kunde sætte hende i Fyr og Flamme for et saa glimrende Foretagende, og hun tilstod, at det var hende umuligt at tro, at den øde og ufrugtbare Double Hill kunde bringe Nogen Rigdom.

I de næste fjorten Dage gik Maxwell fra den ene Nabogaard til den anden for at søge Deltagere i et Petroleumsaktieselskab. Men det var forgjæves; kun Faa havde nogen Kapital, de kunde sætte i det, og Ingen havde Lyst til at risikere sin Formue paa et Terræn, hvor Sandsynligheden for og imod, at der fandtes Petroleum, var lige stor. Overalt fik Maxwell Nej; ved det sidste Sted, han kom til, var der kun det i Vejen, at han var kommen for silde; Ejeren havde endnu samme Uge

bestemt sig til at spekulere i de vestlige Strækninger og drømte nu kun om Udbytte af Missourilandet.

Imidlertid var der endnu Brandon tilbage, som han ikke havde forsøgt, og der boede dog nogle velhavende Folk. Nogle af disse vare endog blevne rige netop ved Oliespekulation, og med Graybys Ord til Anbefaling indførte Maxwell sin Double Hill til Byens Pengemænd. Men det gik ikke bedre her; man spidsede Øren, da Graybys Navn blev nævnet, og lyttede opmærksom til hans Udtalelser; men da Maxwell opfordrede til at gaa i Kompagni med ham om at bore en Kilde i Dalen, trak man sig tilbage. Der var knap Tid paa Penge, sagde man, Olien stod lavt, gode Grunde vare ikke nok til at gjøre Sagen klar, og gjennem alle disse Undskyldninger saae Maxwell tydelig den sande Mening skinne frem: Altfor ringe Fordel til saa stor Risiko.

Lidt forknyt, men ikke i mindste Maade rokket i sin Beslutning forlod Maxwell Brandon og gik hjem for nu alene at tage sig af Sagen. Han havde solgt Tomilsgaarden — saa kaldet efter dens Afstand fra Brandon — og Pengene for den laa i Banken. I næste Uge vilde han tage til Byen og se om en Boremaskine og de øvrige Redskaber, og ligeledes maatte han have En over fra Davis Landing til at føre Tilsyn med Arbejdet, indtil han selv havde lært at lede Boringen.

„William," sagde Eliza en Aften, da han sad og grublede over en Liste over de nødvendige Udgifter og gjorde sig al mulig Umage for at udfinde en Maade at formindske dem paa, „er Du ikke undertiden bange for, at Du vil komme til at gaa for meget op i den Petroleumskilde?"

„Det sagde Du aldrig til mig, naar vi høstede," svarede han med funklende Øjne.

„Nej, men det var en anden Sag."

Det synes jeg ikke, det var. Dengang søgte jeg at gjøre det mest Mulige ud af den gamle Gaard, og saa vidt jeg kan se, er det det Samme, jeg nu stræber efter. At bringe det Bedste ud af, hvad man har, Eliza, det troede jeg, ogsaa I Kvinder ansaa for en Prøve paa en god Kokkepige eller Husholderske."

Hun kunde ikke sige ham imod paa dette Punkt, saa meget mere som det Arbejde, hun netop havde for, vidnede for ham, idet hun nemlig var i Færd med at gjøre det Bedste ud af en Merinos Kjole, som havde tjent i 7 Aar.

En Ting kom der dog ud af Graybys Udtalelser, som ved Maxwells Tur til Brandon vare blevne almindelig bekjendte, nemlig at nogle Folk slog sig sammen om at kjøbe en betydelig Strækning Land i Nærheden af Double Hill. Det var daarlig

Jord, og Ejerne bleve glade ved at opdage, at de kunde faa Afsætning paa den; men det kom snart ud blandt Folk, at der skulde dannes et Aktieselskab og at Jorderne vilde være aldeles uvurderlige i det Tilfælde, at der blev fundet Petroleum. Derved blev der snart gjort Ende paa alt Kjøb og Salg; men det viste Maxwell, at Kjøbmændene i Brandon dog ansaa Sagen for vigtig nok til at ofre en Tanke og lidt Penge paa. Det var rigtignok en daarlig Opmuntring, men den var dog bedre end slet ingen.

Endelig, efter at der var anvendt megen Tid og mange Penge, var Alt i Orden. Boringen skulde begynde Mandag Morgen, og William gik i Seng Løverdag Aften med den behagelige Følelse, at Alt var i Stand til Arbejdet og at han endnu havde en Dag i Fred og Hvile, inden han skulde til at tage fat. Der var Gudstjeneste den Søndag i den lille brune Skolebygning, og det var en Fremmed, som prædikede over den Text: „Ske Din Villie." Det var vistnok den ejendommelige Omgivelse af lutter kraftige, vejrslagne Ansigter, alle med Vidnesbyrd om Livets Kamp og Arbejde, der forhindrede Præsten i at forfalde til en Opfattelse af dette Ord, som maaske ikke er nogen Vildfarelse, men dog sikkert kun indeholder den halve Sandhed. Baade Præster og Digtere ere saa tilbøjelige til i den hellige Skrift at læse en Fordring om passiv Underkastelse snarere end om Virksomhed og Anstrengelse; de bibringe os en Forestilling om en Resignation, ikke af Marmor, men af Vox, en hvilende Skikkelse med lukkede Øjne og foldede Hænder, og forunderligt nok tabe de aldeles Synet for den stille, alvorlige, standhaftige Skikkelse med Øjne, der tør gaa Løver i Møde, med Haanden paa Sværdet og Fødder, som ikke vige et Skridt fra den bestemte Sti.

„Guds Villie skal ikke alene bæres, men ogsaa gjøres, og Lydighed er oftere Handling end Underkastelse," saaledes sluttede Mr. Hepworth sin Prædiken og lod afsynge en dertil passende Salme. Folk ventede paa ham ved Døren for at faa talt et Par Ord med den Fremmede; det var en Skik, de havde arvet fra deres Forfædre. William Maxwell stod mellem de Andre; han rakte sin Haand ud mod Præsten og sagde hjertelig: „Jeg er rigtig glad over, at jeg kom i Kirke i Dag, Hr. Pastor."

„Og jeg er glad over at høre det af Dem," svarede Præsten, idet han med et hurtigt Blik dannede sig en Forestilling om Manden, Konen og Vognen. „Jeg haaber, at De pleje at komme her."

„Aa ja," svarede Maxwell; „men ser De, min Kone og jeg ere ikke altid enige."

„Det er slemt; men imidlertid ser Ingen af Dem ud, som om det drejede sig om noget Alvorligt," sagde Mr. Hepworth og beroligede med sit Smil Eliza, der havde følt sig temmelig ulykkelig over, hvad Præsten vel maatte tænke om saadan en letsindig Tale paa en Søndag. „Jeg antager, at Ingen af Dem har gjort noget Urigtigt."

„Nej, Sir, svarede Maxwell; men jeg mente, at den Tale,

De har holdt i Dag, indeholder en god Lære for os begge. Ser De, Hr. Pastor, jeg ejer en af disse gamle Gaarde med daarlig Jord, som knap kunne ernære deres Ejere. Jeg vil ikke sige noget Ondt om Jorden; den giver det Bedste, den kan; men det Bedste er kun daarligt. Saa har jeg tænkt over Sagen og talt med Andre derom, og jeg har nu solgt et andet Stykke Jord — men maaske har De ikke Lyst til at høre om Kjøb og Salg i Dag."

„Jeg kan ikke indse, hvad min Prædiken har dermed at gjøre," sagde Præsten smilende, men noget forlegen.

„Jo netop, Hr. Pastor; Stedet ser ud til at kunne gjemme Petroleum, sige Folk, som forstaa sig paa det; men det er et stort Bovestykke for mig, og min Kone, som her staar, er bange for, at jeg skal indlade mig derpaa; thi hun mener, at enten glipper det for mig og jeg mister mine Penge, eller jeg finder Petroleum, men saa maaske kunde miste min Sjæl."

„Oh, William, det har jeg aldrig sagt," udbrød Eliza i dyb Forfærdelse.

„Nej, Eliza, sagt det har Du ikke; men det er dog der, at Faren ligger, og Du har følt det. Og nu stod De op og prædikede om Herrens Villie; og jeg syntes, at det, De sagde, var netop nogle gode Ord om den Kilde, jeg skal til at arbejde paa i Morgen. Efter min Mening, kan det ikke være Hans Villie, at jeg skal gaa og arbejde i Jordens Overflade for et daarligt Udkomme, snarere end at jeg skal gaa dybere ned og finde bedre Udbytte, og i mine Øjne ser hint ud som Dovenskab eller Mangel paa Mod, saalænge jeg ikke i det Mindste har forsøgt det Andet."

Mr. Hepworth saae vist og nøje paa ham. „Saa vidt kan De have Ret. Men saa er der endnu to Ting: hvis det er Hans Villie, at De skal finde, hvad De søger, saa skal De bruge det Ham til Ære; men dersom det er Hans Villie, at De ikke skal være heldig, hvad saa?"

William stod et Øjeblik med sammenpressede Læber, men sagde saa: „Nu, jeg haaber, at ligesom Han har hjulpet mig til at begynde at bore, saaledes vil Han ogsaa hjælpe mig med at holde op igjen."

„Naar saa er, mener jeg, at De kan være ganske rolig for Deres Husbond, Mrs. Maxwell," sagde Mr. Hepworth og gav dem Haanden. „Jeg kunde rigtig have Lyst til at se Deres Gaard; men jeg skal være tilbage i Brandon i Morgen tidlig. Nu siger jeg Dem Farvel og ønsker, at De maa blive lykkelig, enten det gaar godt med Deres Kilde eller ej."

„Jeg kan ikke begribe, hvad han mente med det," sagde William eftertænksomt, idet han vendte Hestene hjemad.

„Jeg tænker: det, at et Menneskes Liv ikke bestaar i Overflod paa det, han ejer," sagde hans Hustru blidt.

Det var tidligt Foraar, da Boremaskinen blev stillet op i Kløften ved Double Hill. Det varede ikke længe, inden William Maxwell havde fattet Hemmelighederne ved Maskinen, saa at hans Hjælper fra Davis Landing kunde drage hjem igjen. Naar man skal sige Sandheden, maa man tilstaa, at Gaarden blev lidt forsømt den Sommer; thi skjøndt Maxwell arbejdede strengt, kunde han dog ikke være to Steder paa en Gang, og lejede Arbejdere kunde daarlig erstatte ham, saa da September kom, lod det sig ogsaa mærke paa Afgrøden. Imidlertid var der dog rigelig nok til Gaardens eget Brug, skjøndt ikke saa Meget at sælge fra som andre Aar; men dette Tab kunde opvejes ved at gjøre mindre Indkjøb, og Regnskabet vilde nok slaa til ved Aarets Slutning.

Hele Sommeren og Høsten borede den lille Maskine sin skarpe Jernspids dybere og dybere ned i Jorden, ind i Hjertet af Klippen og arbejdede beundringsværdig; men November kom, og endnu traf den kun Sandsten, og det var endda kun det første af dennes tre Lag.

„Halløj, De der! raabte En, som kjørte forbi den østlige Aas; De borer nok efter en Kilde?"

„Ja," raabte Maxwell tilbage.

„Hvor langt er De nede?"

„Sex hundrede Fod."

„Naa, hvilken Sten er De i? Den tredje?"

„Den første," lød Svaret kort.

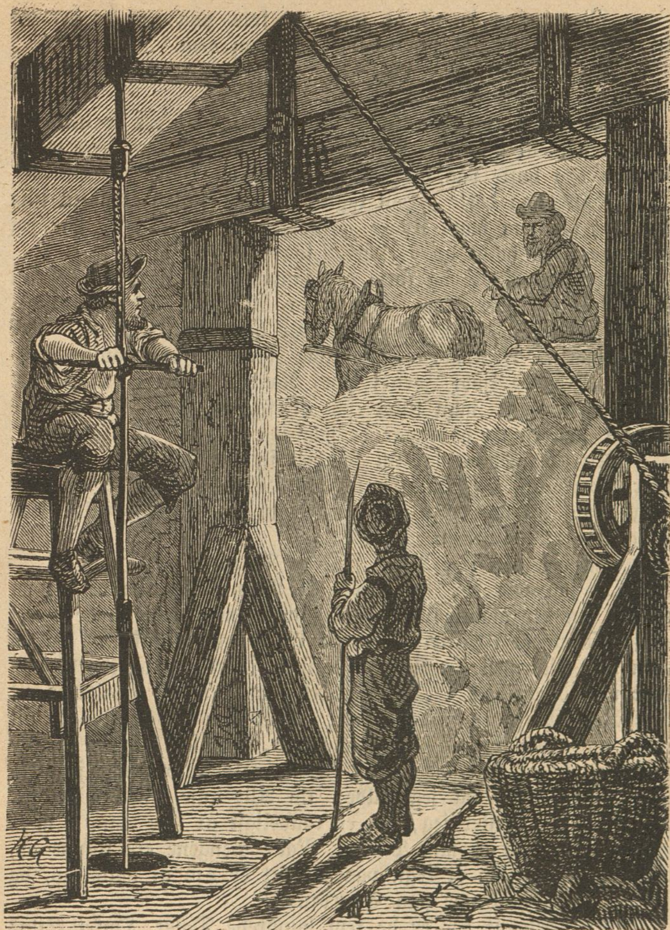
„Tredje, siger De?"

„Første," raabte Maxwell igjen.

„Uh ha!" mumlede Spørgeren og kjørte videre. „Dersom jeg havde maattet gaa sex hundrede Fod ned i een Sandsten, vilde jeg ikke vente mig Synderligt af at gaa længere ned."

Saaledes tænkte ogsaa Naboerne, og Maxwell delte maaske deres Mening i højere Grad, end han havde Lyst til at indrømme; men han lod sig aldrig mærke med, at han tabte Modet, og medens Boret arbejdede sig længere ned, lo han af sine syv hundrede Fod god, fin, gulagtig Sandsten. „Jeg kunde lave et helt Stenbrud, men Stenen er jo til ingen Nytte."

Imidlertid fik dog det første Sandstenslag Ende i en Dybde af otte hundrede Fod. Maxwell var tilmode, som om han allerede saae Olien straale op, og undrede sig over sin Kones Ligegyldighed for, hvilken Sandsten det var, han arbejdede i.

Men da han havde boret to hundrede Fod ned i det andet Lag af Klippen, ansaa hans Venner det for deres Pligt at gjøre ham Forestillinger angaaende hans urimelige, fantastiske Drømme. Vidste han da ikke, at der langs hele Floden ikke var nogen Kilde, der var over tusind Fod dyb."

Jo, det vidste han; men der vare Sandstenslagene tyndere.

„Men det er jo til at tage og føle paa, at de her ere altfor tykke til, at Du kan komme igjennem dem."

„Ja, ja, jeg vil i alt Fald gaa saa dybt, jeg kan," var Svaret."

„Du kaster ligefrem Dine Penge bort, og det er altid en Kjende lettere at give sine Dalere ud end at faa dem hjem igjen. Du maa dog huske paa, at Du har Kone og Børn."

„Huske paa det!" Han lagde Armene fastere om sin lille Pige, der sad paa hans Knæ. „Før jeg glemmer det, har jeg for længe siden holdt op at bore," sagde han rolig.

Der kom Andre og førte den samme Tale, men med ligesaa lidt Resultat; hver Dag saae man Maxwell ved Maskinen. „Maxwell er gal, og det gaar ud over hans stakkels Kone," var den almindelige Mening, og samtidig bleve de brandonske Kjøbmænd, der havde kjøbt Jord i hans Nærhed, dygtig drillede for deres Spekulation; man tillod sig at spørge, hvad de nu vilde have for Tønden og hvornaar de haabede at blive Millionærer.

Den lille Spids var nu kommet fjorten hundrede Fod ned under Overfladen. „Skal De lige til China?" spurgte en laset Knægt, hvis Ko var løbet ned ad Højen og ondskabsfuldt stod og stangede til Maskinen.

„Ja vel, den lige Vej," svarede Maxwell.

Og saa var der Pengene! I Begyndelsen havde det set ud, som om der maatte være rigelig nok; men der havde været mange uforudsete Udgifter og dertil Uheld med Maskinen, og en Aften viste Maxwell sin Kone den sidste Hundreddalerseddel, han havde i sin Tegnebog. „Største Delen af den vil gaa med til at reparere Maskinen," sagde han; „hvad der bliver tilovers vil bringe os nogle faa Fod længere ned, maaske til den tredje Sandsten, hvem kan vide det. Men i alt Fald kunde jeg ikke laane Penge, selv om jeg vilde; thi Alle anse mig jo nu for gal. Desuden tænker jeg, det er raadeligst at sige Stop, naar jeg naaer Bunden af min Pung. Naar Pengene ere slupne op, vil jeg tage det som et Tegn paa, at det er Tid at holde op, og ikke søge at rejse Penge paa Gaarden."

„Du veed, at der er de fem hundrede Daler, Onkel Silas efterlod mig," sagde Eliza. „De have nu staaet i Banken i sex Aar og ere aldrig blevne rørte."

„Ja, og jeg mener, de skulle blive staaende der til Dig. Jeg vil ikke bortødsle Dine Penge, Eliza, paa en fix Ide af mig."

Hun sad ved Bordet og vendte Ryggen til ham, medens han talte; men nu drejede hun sig om til ham med Smørkrukken endnu i Haanden og sagde med harmfuld funklende Øjne: „Jeg

kan ikke begribe, at Du ikke skammer Dig, William Maxwell. Naar man hørte Dig tale, skulde man tro, at jeg aldeles ikke var Din Kone."

Et Udbrud af Vrede var noget saa Nyt hos den elskværdige, lille Kone, at hendes Husbond ikke kunde sige et Ord, men blot stirrede forbauset paa hende. „Jeg har nok hørt," vedblev hun, „om Tilfælde, hvor Mand og Kone havde deres Pengesager hver for sig og levede sammen som Fremmede; men jeg havde aldrig troet, at Du kunde faa saadan en Tanke i Hovedet. Og dersom Du ikke tager de Penge og sætter dem i Kilden, saa gjør jeg det selv," tilføjede hun med energisk Eftertryk paa den sidste Sætning.

„Vil Du selv drive Maskinen, hvad? Vær nu ikke urimelig, Eliza; det var ikke min Hensigt at fornærme Dig; men det er godt for Dig at have den Smule Penge lagt til Side, for det Tilfælde at der skulde tilstøde mig Noget. Og Børnene voxe jo ogsaa til, maa Du huske paa."

Men Eliza vægrede sig bestemt ved at tage det med i sin Beregning, at der kunde tilstøde hendes Mand Noget, og for Børnenes Skyld var der jo ingen Sammenligning mellem en Petroleumskilde og fem hundrede Daler.

Altsaa endte Striden da med, at den fornærmede Hustru fik sin Villie og lod Arven efter sin Onkel gaa ned i Sandstenen tilligemed det, der var tilbage af Kjøbesummen for Tomilsgaarden.

Fjorten hundrede og halvtredsindstyve Fod og se! pludselig stod en Straale af Petroleum og Gas i Vejret og brød ud i Lue, da den naaede de højere Luftlag, saa det lysnede milevidt over Himlen. Folk i Brandon saae Skinnet deraf, og næste Dag strømmede de ud og fandt en stor Pøl af Petroleum, et nyt Boreapparat og ved Siden af dette de brandlidte Rester af det gamle. Maxwell havde som sædvanlig travlt med sit Arbejde og var mere glad over, at det var lykkedes ham at redde Maskinen, end over den Petroleumsaare, han havde fundet; thi et Olielag i den anden Sandsten var snarere et daarligt end et godt Varsel, da det i Almindelighed betød, at den dybere Aare, dersom en saadan i det Hele fandtes, var fattig; og nu da Olien stod lavt i Pris, kunde det ikke betale sig at grave femten hundrede Fod efter en Kilde, naar Olien maatte pumpes op af den.

Den Boble brast altsaa; Folkene fra Brandon gik hjem igjen, og Maskinen drev atter Boret ned gjennem Klippen, indtil Maxwell, da han var kommen firsindstyve Fod dybere, fandt, at nu var han igjennem det andet Sandstenslag. Han var alt Andet end nervøs; men atten Maaneders strengt Arbejde i For-

bindelse med vexlende Haab, Angst og Modløshed havde taget saa stærkt paa ham, at da han nu opdagede, at han nærmede sig det afgjørende Stenlag, saa blev hans Hoved tungt og fortumlet og hans Haand rystede. Tilsidst opgav han det og vendte sig om til den halvvoxne Dreng, som var hans eneste Medhjælper, og sagde: „Vi ere nu komne gjennem to Stenlag, Jem, lad os nu tage os en Hviledag, inden vi gaa til Nummer Tre. Sluk Ilden af; jeg tænker, ogsaa Maskinen trænger til at hvile sig."

Jem adlød med stor Glæde og klattrede op ad Højen saa hurtigt, som hans lange Ben kunde bære ham; thi der skulde jo være Beriderforestilling i Brandon den Eftermiddag. Maxwell gik til sit Hjem i et helt andet Tridt, i alvorlige Tanker over Fortiden, men vovede næppe at kaste et Blik ud i Fremtiden.

„Vi ere komne til den tredje Sandsten, Eliza," sagde han og satte sig ned udenfor Døren.

„Den tredje Sandsten! Er det muligt, William?"

Han smilede ad hendes Iver. „Det lader til, at Du og jeg have byttet Roller i den sidste Tid, Eliza. Du har tilsidst sat dine Penge deri og begynder netop nu at tro paa et godt Udfald."

„Men er der ikke altid Olie i det tredje Sandstenslag?"

Han smilede igjen over sin Kones Kløgt. „Nej, undertiden ligger der en Kulaare deri; men den vilde næppe lønne mit Arbejde, da der er en anden tæt ved Vejen."

Det dæmpede hendes Glæde en Del. „Men, sagde hun, hvorfor vil Du opgive Haabet nu, da Du har arbejdet saa længe?"

„Da jeg har arbejdet saa længe! Det er netop det, som er i Vejen. Jeg siger Dig, Eliza, jeg holdt op at arbejde i Dag, alene fordi jeg var bange for at gaa videre. Det er maaske Fejghed; men jeg kan ikke gjøre for det."

Maxwell var just ikke i det blideste Humør, og hans Kone var meget i Forlegenhed med, hvad hun skulde gjøre ved ham. Heldigvis havde hun Takt nok til at indse, at det Bedste var at overlade ham til sig selv, og hun talte nu ikke mere om Sandsten, hverken første, anden eller tredje, men lod ham sidde tavs den hele Aften. Klokken blev 8; det var paa den Tid, de plejede at befale deres lille Hjem i Guds Varetægt, og for første Gang i hans Liv skjælvede Mandens Stemme ved den Bøn: „At vi maa kjende Din Villie og handle derefter."

„Det er det, det kommer an paa," sagde han, da Børnene vare gaaede op. Jeg tror, det var rigtigt at bore denne Kilde, trods det at den har slugt alle baade Dine og mine Sparepenge.

I næste Uge standse vi, og dersom — han trak Vejret dybt — dersom det gaar galt, saa er det Hans Villie. Der er mangen en Gaa e i Jord og Stene saavel som i Bøger, og har jeg taget fejl i min Tydning, saa har jeg Ingen at dadle uden mig selv."

„Jo, Grayby," faldt hans Kone hastig ind.

„Nej, han sagde mig, at han ikke lagde stor Vægt paa sin egen Mening. Jeg tænker, at Grayby har gjort adskillige haarde

Erfaringer, som have berøvet ham hans Sikkerhed. Og jeg vil sige Dig, Eliza, den Oliekilde har bevirket en stor Forandring i mig; jeg er ikke fuldt saa sikker, som jeg har været, paa at naar en stakkels Fyr er uheldig, det saa er hans egen Skyld, og jeg vil heller ikke kunne styre mit eget Arbejde med samme Sikkerhed som tidligere."

„Det har Du jo aldrig pralet med, William," sagde Eliza, hvem det gjorde ondt at høre sin Husbond dadle sig selv."

„Nej, ikke højt; men Ingen kan sige, hvad jeg tænkte. Man skulde just ikke anse Oliekilder for det bedste Sted til at sætte sin religiøse Følelse paa Prøve; men jeg veed dog ikke, om de ikke ere det. Jeg synes ogsaa, at Religionen har lidt Lighed med Olien; kun den gode Gud kan sige, hvor den er eller hvor den ikke er."

Endnu en Dag bore de i den længe ventede tredje Sandsten. Ved Solnedgang holder Maskinen op at arbejde, og den lille Spids har ganske bestemt en Glands, der er forskjellig fra den Blankhed, som skyldes den stadige Gnidning. Undersøgelse viser, at Apparatet er lidt fedtet og har en Lugt, der for Maxwell er lifligere end den fineste Rosenolie. Det er sikkert, at de nærme sig Petroleum!

Maxwell og Jem have havt Selskab ved deres Arbejde den hele Dag; thi den Nyhed, at den tredje Sandsten er naaet, har draget et halvt Dusin Naboer til Stedet, og de begynde at tale med og sige deres Mening og give Raad og Anvisninger.

„Lad Maskinen gaa igjen, William, og lad os se, hvorledes Apparatet kommer til at se ud."

„Nej, lad den være til i Morgen; hvad vil Du gjøre, hvis Du traf paa Olien nu, da Du ingen Kar har i Beredskab til at samle den i?"

„Skulde jeg ikke hellere gaa over til Davis Landing og bestille et Kar? Maaske var det ligesaa godt at sige to," tilbyder en Tredje.

„Det er da ogsaa underligt, at Du ikke har tænkt paa at have Kar i Beredskab, da Du dog nu har arbejdet saa længe," brummer en gammel Modstander af Foretagendet, der lader til at have glemt baade alle sine tidligere Indvendinger og den Omstændighed, at Oliekar ikke kunne faas for Ingenting.

„Jeg tænker, at har jeg ventet saa længe, saa har jeg Raad til at vente til i Morgen med," svarede Maxwell godmodig. „Sluk Ilden af, Jem. I komme vel Alle her i Morgen, Folkens?"

„Ja, ganske vist," svare de Alle, medens de gaa hver sin Vej. Hele Nabolaget er i Bevægelse til langt ud paa Natten,

og Samtalen drejer sig ikke om Andet end om Double Hill. Mangfoldige ere de nye Petroleumsgisninger, der blive fremsatte, og for det Meste af den Art, at Haarene vilde rejse sig paa Hovedet af en Geolog af Rædsel derover. Ogsaa Højens Ejer kommer naturligvis for; den foregaaende Dag havde hans trodsige Haardnakkethed paadraget ham alle Naboernes Harme og For=

dømmelse; men nu kunne de ikke noksom rose hans kjække Udholdenhed.

De ere tidlig paa Pletten næste Morgen, og Maskinen begynder igjen at arbejde med denne dumpe, ensformige Lyd, der i det sidste Aar saa ofte har været Maxwells Sorg og Fortvivlelse. Lige i dette Øjeblik have de faaet et Bevis, som ikke tillader nogen Modsigelse: en Draabe virkelig, ægte Petroleum er løbet ned ad Apparatet og faldet i Jems udstrakte Haand. Hurra! raaber Jem og slaar en Kolbøtte, hvorefter han rækker sin fedtede Haand ud, for at hele Selskabet kan beundre den. Et Øjeblik efter kan en af Tilskuerne selv forvisse sig om Sagen, og snart gjenlyder Double Hill af Hurraraab for Maxwell.

Men der er ikke Tid til Narrestreger; de nærme sig Aaren og have ingen Kar rede; derfor maa En øjeblikkelig ride over til Davis og faa et Kar lavet og sendt over. De haabe at kunne faa det til Aften; thi de, som handle med saadanne Ting, ere vante til at efterkomme Bestillinger med kort Varsel.

Op og ned gaar Jernstiften; Mændene, der staa omkring den, ere blevne ganske tause af lutter Iver. Saa høres der en pludselig Brusen, som om en Kæmpe stønnede nede i Dybet.

„Nu kommer det, nu kommer det! Sluk den Ild der, hurtig!" skreg En, som havde mere Erfaring end de Andre. De foer Alle tilbage i største Hast, og Maxwell styrtede hen til Maskinen. Men ak, det var for sent! I eet Ryk sprang den længe indesluttede Kilde højt op i Luften og trykkede Flammen, som den havde saa kjær, tæt til sit Bryst. Boreapparat, Maskine, Græs, Træer, Alt var i et Øjeblik omspændt af Luer. Folkene maatte løbe af alle Kræfter for at frelse deres Liv, og de standsede ikke, før de vare forbi Svinget af den smalle Gangsti. Der holdt de Mandtal og savnede Maxwell og Jem. At vove sig tilbage var det Samme som at styrte sig i Dødens Gab; og dog meldte To sig frivillig dertil; men paa Vejen mødte de Jem, som selv var bleven ynkelig forbrændt i Ansigtet og paa Hænderne, men dog havde gjort sit Yderste for at drage Maxwell ud af det brændende Baal og nu forgjæves anstrengte sig for at bære ham op ad Højen. Ilden havde nu bredt sig ud til Skoven, og medens en Afdeling af Mændene bar William Maxwell, der ikke havde sandset Andet end en forfærdelig Smerte lige i det Øjeblik, da han saa sit Foretagende kronet med Held, hjem til hans Kone, ilede en anden Del afsted for at søge Hjælp til at slukke Ilden, og den mægtige Flammesøjle, der som et glimrende Springvand hævede sig halvandet hundrede Fod op i Luften, brændte saaledes i flere Timer uhindret og uden Tilskuere. Længe havde Kæmpen været indespærret; men nu hin Høstmorgen tog

den sig Opresning, og Double Hill bærer endnu den Dag i Dag Spor af Ødelæggelserne.

Lidet anede Eliza Maxwell det forfærdelige Slag, der ventede hende. Hun havde sendt Børnene ned i Haven efter Æbler og stod nu og saa paa deres frugtesløse Bestræbelser for at løfte den store Kurv, som de havde fyldt til Toppen med Frugt. Da kom En gaaende bagved hende og sagde: „De have

fundet Olien, men Kilden kom i Brand. Nu bringe de William hjem; han er brændt." Og i samme Øjeblik stode de Andre udenfor med deres Byrde. Det Syn har for evig brændt sig ind i Konens Sjæl: den stille, milde Oktobermorgen, Børnenes Latter, Kurven med de dejlige purpurrøde Æbler, Budets forfærdede Ansigt og saa den jamrende Skikkelse, som de Andre kom bærende med. Billedet er endog tydeligere nu end dengang; thi da var det saa nødvendigt at handle hurtig, at Følelserne maatte træde tilbage, hendes Husbond behøvede saa megen Hjælp og Omsorg, at intet Andet, end ikke hendes egen Lidelse, kunde faa Plads i hendes Bevidsthed.

Men ak, det var saa Lidt, hvad hun kunde gjøre. De Andre vare venlige og hjælpsomme, og det varede ikke længe, før Doktoren kom; men hans Dygtighed kunde Intet udrette her. Den brændende Luft var trængt ind overalt, og Maxwell kunde kun have nogle Timer tilbage at leve i. Eliza vendte sig hastig om mod Doktoren, da han sagde disse Ord, der lød i hendes Øren som en Dødsdom; men ved Solnedgang havde hun kun een Tanke og een Bøn: at Dødskampen ikke maatte vare for længe.

Og det var ogsaa snart forbi. Der kom før Enden en kortvarig Lettelse for Smerterne, som om de forpinte Nerver havde baaret Alt, hvad de mægtede at bære, og nu vare døde, førend Sjælen gik bort. Da denne Hviletime begyndte, lidt før Dødskampen bredte sit Slør over Sjælen, saae William Maxwell op og saae sin Hustru ind i Øjnene; det gamle straalende Blik vendte et Øjeblik tilbage i hans stakkels, lidende Ansigt, og de brændte Læber hvidskede: „Guds Villie!"

Dette er det andet Billede, som Eliza Maxwell gjemmer med uslettelig Kjærlighed i sit Hjerte.

Et Par Smaahistorier.

I.

En Sommermorgen red Prinds Frederik, senere Kong Frederik den Syvende, med et Par af sine Kavalerer ud af Odense By. Lystigt tumlede de deres Gangere hen ad Vejen mellem blomstrende Haver, frodige Marker og løvrige Bøgegrupper; den højrøstede Samtale forstummede efterhaanden og alle lyttede til Lærkens Triller i Luften og de andre Smaafugles Kvidren i Busk og Krat. Derigjennem lød en barnlig Stemmes muntre Sang, saadan en rigtig gammel Folkevise. Overskrævs paa Ledet ind til Skoven sad en ti Aars Bondeknøs med spillende Øjne og Kinder som Granatæbler; han sang og jublede af alle Kræfter om Kaps med alle Fuglene. Prindsen standsede sin Hest og spurgte ham, hvem han var og hvad der havde gjort ham saa lystig. Drengen, som ikke kjendte Prindsen, nikkede og svarede let hen, at han havde faaet sin Frokost med og Solen skinte saa rart mellem de grønne Træer; at hans Fader, Husmand Tøge, havde skikket ham ud for at sige Besked til „Vejspektøren," som havde bestilt hans Fader herhen til Klokken 8; men Fatter var i Dag sengeliggende.

Prindsen red videre med sit Følge. Da han ud paa Eftermiddagen vendte ad samme Vej tilbage og naaede Skovledet, var Bondeknøsen endnu der; men hans Munterhed var forsvunden og Taarerne trillede ned ad hans røde Kinder. Adspurgt om, hvi han nu var saa forknyt, da han om Morgenen havde været saa lystig, forklarede han hulkende, at han forgjæves havde ventet paa Vejspektøren, der dog havde sagt at ville komme her Klokken 8; nu var han saa grumme sulten og turde ikke gaa hjem før Vejspektøren kom, da Fatter ellers vilde komme i Bøde for Udeblivelse. Prindsen trøstede ham og sagde, at han kun skulde gaa hjem og faa noget at spise, saa skulde han selv nok tale med Vejspektøren, som var hans gode Ven. Dermed løb Knøsen fornøjet afsted.

Kommen tilbage til Byen, sendte Prindsen Bud til Vejinspektøren og lod ham tilsige at møde hos ham paa Slottet næste Morgen Klokken 8. Men Dagen efter om Morgenen Klokken 7½ red han atter ud, og da han hen paa Eftermiddagen vendte tilbage, traf han Vejinspektøren endnu tilstede paa Slottet, hvor han havde ventet i ti Timer paa den unge Fyrste.

„Naa, min kjære Hr. Vejinspektør!" udbrød da Prindsen, „De har nok ventet længe forgjæves; men jeg vilde kun sige Dem, at De ikke maa mulktere Husmand Tøge, hvis Søn i Gaar ventede ti Timer paa Dem og derfor ikke fik noget at leve af den hele Dag. Nu kan De selv indse, hvor anstrængende det har været for den stakkels Dreng."

II.

Efter Taflet spilte Kong Frederik undertiden Billard med dem af sine Gæster, der vare gode Spillere og yttrede Ønsket om at være med; der gjortes nemlig temmeligt høje Indsatser og man plejede desuden at holde paa en eller anden Spillers Haand, hver Gang en Specie. En Dag, da man efter Taflet ligeledes morede sig hermed og mange Herrer havde indfundet sig i Billardsalen, gik det lystigt til derinde ved en à la guerre. Kongen, som var i et Perlehumør, spilte dog uheldigt, idet han, hvad enten forsætlig eller kun tilfældigt, bestandig holdt paa en mindre god Spillers Haand, saa at han tabte alle de Penge, han havde hos sig. Han kaldte paa en Lakaj, hvem han rakte sin Pengepung og befalede ham at skynde sig over til Chatolkassereren og lade ham fylde den med „blanke Specier." En af Gjæsterne, den tapre Major Würtzen, hvis djærve Væsen og lunefulde Indfald morede Kongen, havde ligeledes været uheldig med sine Væddemaal og var, som man siger, aldeles afblanket. I det Øjeblik Kongen gav sin Befaling til Lakajen havde Würtzen grebet Queuen og bøjede sit svære Legeme over Billardet for at støde til Ballen; men han standsede i Stødet, trak hurtig sin tomme Silkepung op af Baglommen og kastede den over Billardet hen til Lakajen med det Udraab: „Aa, Andersen! vil De tage den med."

Lakajen, som blev staaende ganske forlegen og tvivlraadig, saa spørgende paa ham.

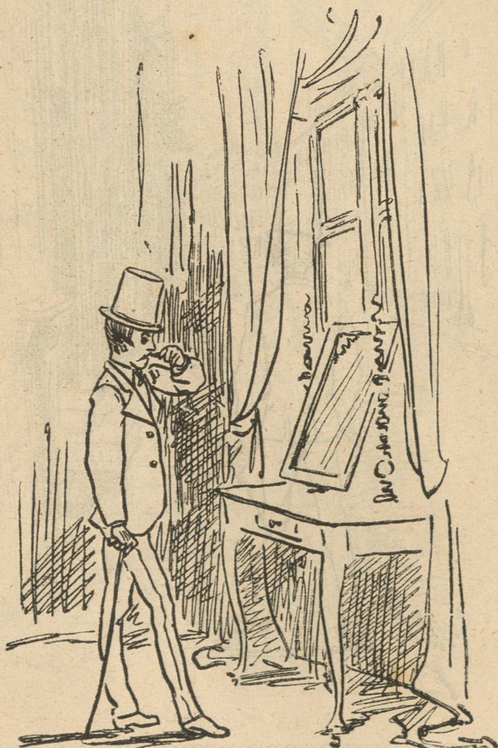
„Naa, Andersen! hører Du ikke hvad Majoren siger? Skynd Dig saa," tilføjede Kongen leende.

Lakajen snappede nu den lange og rummelige Silkepung og ilte bort. Faa Minutter efter vendte han tilbage med begge Punge spækkede med blanke Specier.

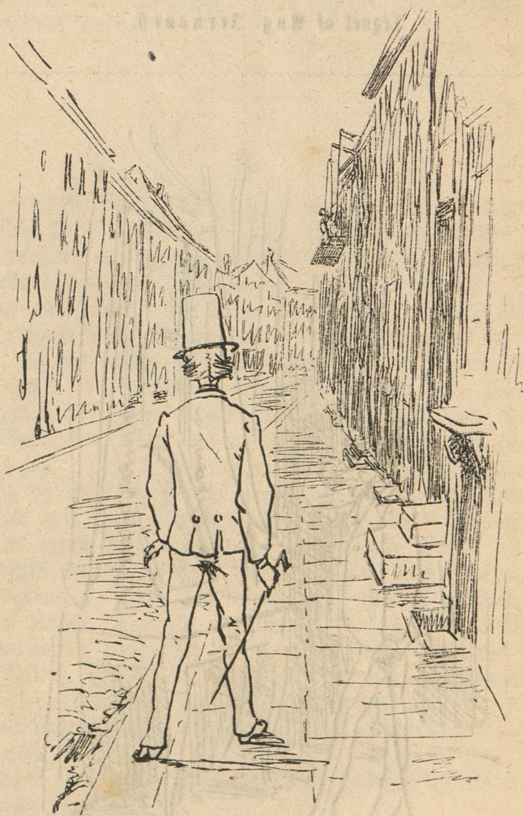
P. P.

Den forfængelige Peters sørgelige Skjæbne.

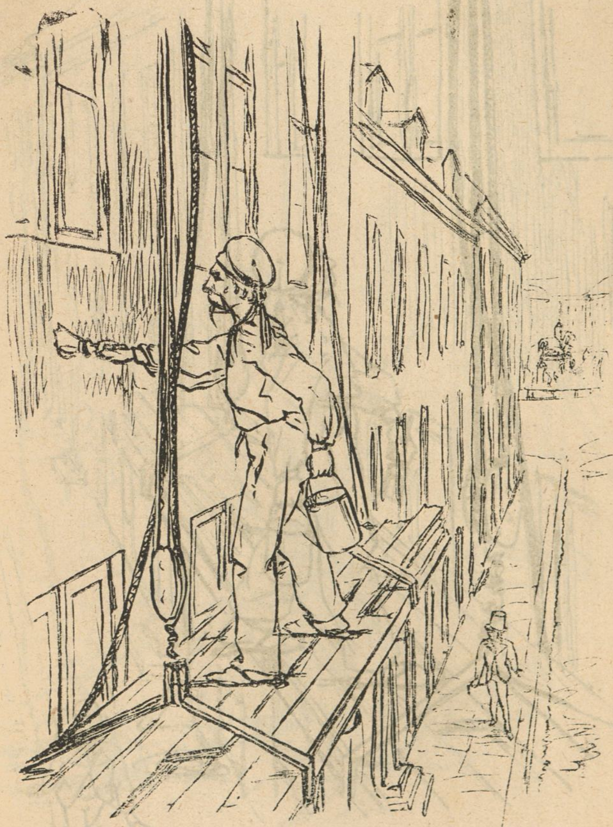
Tegnet af Aug. Jerndorff.

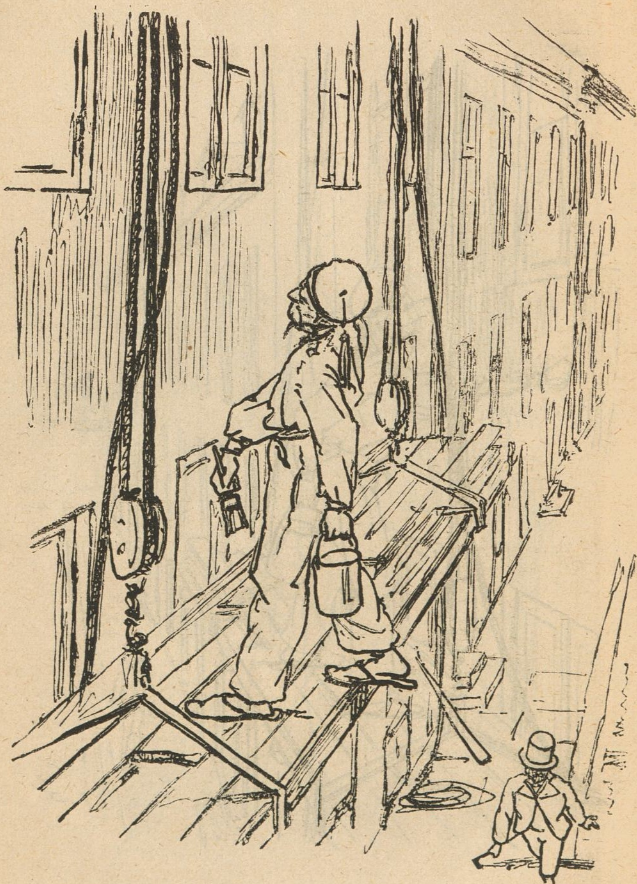
Peter er forfængelig,
Hele Dagen spejler sig.

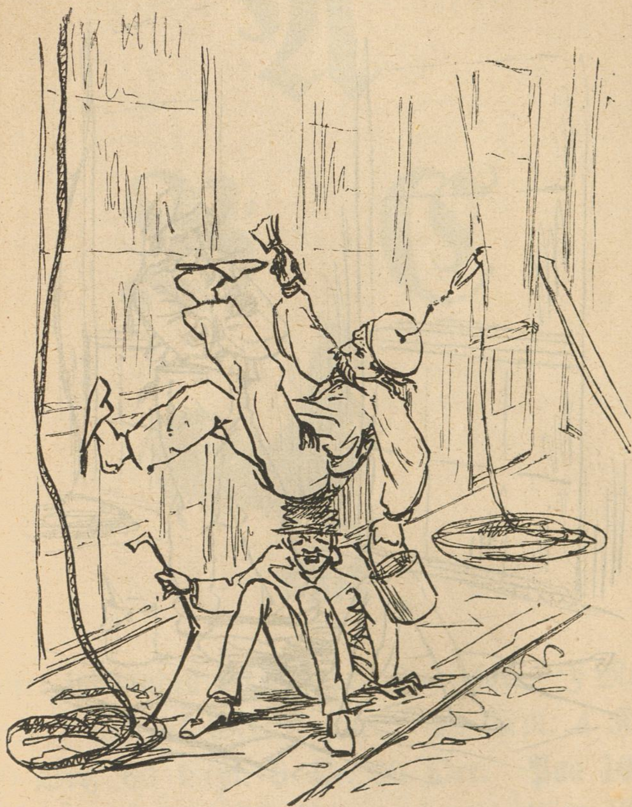
En Gang gåar han sig en Tur,
Men alt Straffen staar paa Lur.

Det var midt paa Østergade,
Der blev malet en Façade.

Kunstneren tilbage træder,
Ved sit Værk sig højlig glæder.

Uforsigtig Malerklat
Falder ned paa Peters Hat.

Sex Præmiesedler.

Klippes efter Stregen fra hverandre.

Nr. 6 Denne Seddel gjælder ved Kjøbet af de paa den bagerste Side i Almanakken nævnte Gjenstande for 16 Sk.

Nr. 5 Denne Seddel gjælder ved Kjøbet af de paa den bagerste Side i Almanakken nævnte Gjenstande for 16 Sk.

Nr. 4 Denne Seddel gjælder ved Kjøbet af de paa den bagerste Side i Almanakken nævnte Gjenstande for 16 Sk.

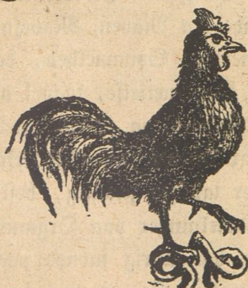
Nr. 3 Denne Seddel gjælder ved Kjøbet af de paa den bagerste Side i Almanakken nævnte Gjenstande for 16 Sk.

Nr. 2 Denne Seddel gjælder ved Kjøbet af de paa den bagerste Side i Almanakken nævnte Gjenstande for 16 Sk.

Nr. 1 Denne Seddel gjælder ved Kjøbet af de paa den bagerste Side i Almanakken nævnte Gjenstande for 16 Sk.

Frølunds

A
B C

koster indbunden 40 Øre pr. Exemplar. I Materie 2 Kr. 40 Øre Dusinet. 28 Expl. 4 Kr. 80 Øre, 60 Expl. 9 Kr. 60 Øre. **Paa 100 Exemplarer gives 25 Friexemplarer, altsaa 125 Exemplarer i Materie 19 Kr. 20 Øre. Paa** indbundne Exemplarer gives 25 pCt. Rabat og Friexemplarer 11/10, 28/25, 58/50 og 120/100.

Lad dig dette Billed lære,
Ej forfængelig at være.

Frølunds

Læs den inderste Side af Almanakomslagets bagerste Blad.

For hver 48 Sk. der kjøbes, kan benyttes een af disse Sedler, og betales altsaa contant 32 Sk. For hver Seddel erholder Kjøberen tilbage gratis een Lodseddel.

For hver 48 Sk. der kjøbes, kan benyttes een af disse Sedler, og betales altsaa contant 32 Sk. For hver Seddel erholder Kjøberen tilbage gratis een Lodseddel.

For hver 48 Sk. der kjøbes, kan benyttes een af disse Sedler, og betales altsaa contant 32 Sk. For hver Seddel erholder Kjøberen tilbage gratis een Lodseddel.

For hver 48 Sk. der kjøbes, kan benyttes een af disse Sedler, og betales altsaa contant 32 Sk. For hver Seddel erholder Kjøberen tilbage gratis een Lodseddel.

For hver 48 Sk. der kjøbes, kan benyttes een af disse Sedler, og betales altsaa contant 32 Sk. For hver Seddel erholder Kjøberen tilbage gratis een Lodseddel.

For hver 48 Sk. der kjøbes, kan benyttes een af disse Sedler, og betales altsaa contant 32 Sk. For hver Seddel erholder Kjøberen tilbage gratis een Lodseddel.

s Ma-
4 Kr.
a 100
a 125
Paa
indbundne Exemplarer gives 25 pCt. Rabat og Friexemplarer $^{11}/_{10}$, $^{28}/_{25}$, $^{58}/_{50}$ og $^{120}/_{100}$.

Sundheds-Saltet

er et diætetisk Husmiddel, der aldrig bør savnes i noget Hus, det er opfundet af Fabrikanterne for kemiske Artikler, d'Hrr. Heymann Bloch & Komp. i Kjøbenhavn, og kun naar deres Navn staar paa Pakkerne, er Saltet ægte og fabrikeret af rene kemiske Præparater, for hvis gode Egenskaber der garanteres. Heymann Bloch & Komp.s **Sundheds-Salt** har vundet en Anerkjendelse og Udbredelse, som intetsomhelst andet diætetisk Middel kan rose sig af eller opvise Mage til. Det fjerner Ildebefindende, Mavesmerter og Sygdomme stammende fra Maven, Mavesyre, Opblæsthed, Kolik, Bryst- og Hovedsmerter, Svimmelhed, daarligt Humør, Madlede, Appetitløshed og Overmættelse, saavel af Mad som af Drikke; det virker mod Nyregrus og Stendannelse eller Stensmerter, det er et fortrinligt Middel mod Modersyge. Den, der vil nyde samme daglig eller ialtfald jævnlig, beskytter sig imod Sygdomme og Luftens Indvirkninger paa Organismen. Det er nødvendigt for Enhver, og bør aldrig savnes paa noget Bord. Man bør helst nyde det før eller efter at man har spist; iøvrigt retter man sig efter den i hver Pakke nedlagte Brugsanvisning. Foruden Tusinder af Anbefalinger fra alle Nordens Egne, haves Anbefalinger fra Kongen af Sverrig og Norges Livlæge, Dr. med. R. Wåstfält, Dr. Bertelsen i Kjøbenhavn, Dr. med. Marcus i Altona, Dr. og edsvoren Kemiker Werner, Ejer af det polytekniske Institut i Breslau*). Sundheds-Saltets Pris, 1 Kr. 33 Øre for 1 ℔ og 75 Øre for ½ ℔, gjør det tilgængelig for Alle, baade Rige og Fattige.

Sundhedssaltet faas hos omstaaende Forhandlere:

---

*) Udgiveren har overbevist sig om Tilstedeværelsen af de anførte originale Attester.

Jylland

Aalborg	Chr. Berg, Jacob Berg, Jepsen & Komp., P. Svendsen, Carl Kaufeldt, Chr. Tode.
Aarhus	A. Stabell, N. Th Jacobsen
Aggersund	Chr. Christensen.
Amtoft, Thisted	Chr. P. Kaspersen.
Asaa, Skodbhus	Pallisen.
Aseng, Herning	Søren Jensen.
Bedsted, Thisted	M. Hansen.
Boddum, do.	N. Jensen.
Brande, Veile	C. B. Sperlings Eftersg.
Brorup, Skodbh.	B. Schmidt.
Ebeltoft	N. Hansen.
Esbjerg	H. C. Hansen.
Feldtballe, Ebltft	N. C. Sigumfeldt.
Fredericia	Fritz Duus.
Frederikshavn	M. Olesen & Komp.
Grindsted, Veile	Chr. Vest.
Gjættrup Thisted	P. Helth.
Hadsund	Fr. Krøyer
Hals	Carl Møller.
Hammel	C. Hestbæk, M. Pannum.
Herning	L. A. Walsted.
Hesibæk, Hobro	J. A. Bunde.
Hjørring	F. C. Rasmussens Eftersg.
Hobro	J. R. Wassard.
Hodde, Varde	H. Petersen Oxe.
Holstebro	H. Paulsen.
Horsens	G. N. Gjølby, h. Wolff, Mathisen Duus, S. Holm.
Hyllested	F. C. Vindinge.
Klank Pakh. Aarh.	Petersen.
Kolding	J. J. Hjort.
Krik. Vestervig	L. C. Jensen.
Langaa	H. Hansen.
Lemvig	H. C. Schou.
Ljørring Holsteb.	T. Ørskou.
Løgstør	Konsul Jensen.
Løgten Pakhus	Jacob Thygesen.
Løkken	Th. Larsen.
Mariager	Petersen & Krøyer.
Marieberg	C. Schubart.
Nibe	J. C. Christensen.
Nykjøbing, Mors	P. Axelsen.
Nørre-Sundby	J. A. Høy.
Odder	C. Michelsen, J. Raupach.
Randers	J. F. Hansen.
Ribe	Jens G. Bolvig.
Ringkjøbing	P. Tang.
Silkeborg	W. Tømmerup.
Sindal	Svend N. Munk.
Skanderborg	H. P. Rasmussen.
Skive	Otto T. Jørgensen. Chr. Therkildsen.
Skjern	Christian Hansen.
Stenberg, Thisted	N. P. Jensen.
Stovorde, Aalbg.	H. Petersen.
Sæby	Apotheket
Tarm	B. Holbæk.
Thisted	J. C. Boesen.
Tirstrup, Aarhus	N. Nielsen.
Thorning Viborg	Chr. Petersen.
Varde	Carl Neidhardt.
Vejle	Carl Birnbaum.
Vejen, Ribe	H. Henriksen.
Viborg	Chr Munck.
Vest. Brønderslev	Winther & Andersen.
Ørsted, Randers	H. Petersen & P. Petersen.

Øerne

Aarup, Fyen	C. Petersen.
Abildøre, N. p. Sj.	C. Thomsen.
Assens	S. Hanniballs Enkes Eftsg.
Birket, Nakskov	N. Nielsen.
Bjergsted, Svinn.	F. Jensen.
Bogense	Jørgen Nielsen.
Borring, Aaby	J. P. Nielsen.
Brobyværk	P. Jørgensen.
Buske Kro	Joh. Thrane.
Ejby, Roskilde	Oscar Brens.
Esbønderup	P. Hansen.
Faaborg	P. Bager.
Faarevejle Kro	Sofus Klein.
Fanø	S. Kromann.
Faurbo Kro	S. Madsen.
Faxe	Edv. Thoustrup.
Fredensborg	T. Hansen, W. Christensen.
Frederiksborg	P. T. Brodersen
Frederikssund	P. Olsen.
Frederiksværk	T. N. Brændstrup.
Fuglebjerg	Apotheker Rejmann.
Fæmø	A. Hansens Enke.
Forslev	P. Hansen.
Gjørslev	J. Johansen.
Haarby	Jul Sørensen.
Helsingør	Wilh. Hørup.
Helsinge	H. P. Olsen
Holbæk	Julius Winther.
Hørsholm	A. Rasmussen.
Høve, Faarevejle	C. Mathisen.
Jenstrup	C. Hansen.
Jyderup	P. Rønne
Kallundborg	O. M. Thrane.
Karise, Kjøge	C. Jensen
Kjøge	J. W. Jacobsen.
Korsør	J. F. Rønne.
Lundsforlund	P. Brammer.
Lynæs	P. Madsen.
Læsø	A. Rotthus. Chr. Sørensen.
Løwe, Phillipsd	P. Lindhardt
Maribo	Schrøder & Nielsen.
Marstal	H. Jacob Christensen.
Middelfart	S. Knudsen.
Nakskov	W. Ingerslev
Nidløse, Sorø	A. Thomsen.
Norup, Assens	Erik Hansen.
Nyborg	L. Petersen
Nykjøbing, Falst.	Frisenette, L. T.
Nykjøbing, Sj.	R. L. Rasmussen.
Nysted	H. L Bonnelycke, Chr. Bonnelycke.
Næstved	Axel Tesch.
Ørup Rønnede	P. Friis.
Odense	Carl Ejby, Anthon Olsen, Krarup & Valeur.
Ondløse, Holbæk	H. Larsen.
Præstø	A. Kandellsdorff.
Ringe, Odense	F. Lund
Ringsted	Materialhandel.
Omø	A. K. Nielsen.
Roskilde	H J. Jacoby, Anton Lützhöft.

Rüd'jøbing	Jørgen Duus.	Storeheddinge	C. M. König.
Nødby	Aug. Engqvist.	Stubbekjøbing	Carl Larsen.
Rønne	Waldemar Lund.	Svendborg	S. Melson.
Samsø	Viggo Jensen, Ole Kleis.	Svinninge	C. D. Petersen.
Saxkjøbing	Agent Julius Bøttern.	Søborg, Esrom	W. N. Jacobsen.
Sejerø	E. Larsen.	Tersløv Kro	P. Madsen.
Stiby	L. Mortensen.	Tersløv	A. Rasmussen.
Skjelskør	J. Lerches Efterflg.	Testrup, Ringsted	A. Jacobsen.
Stege	Adolph Fick.	Uggerløse	A. Petersen.
Skovshøjrup	A. C. Thomsen.	Vedby, Sorø	Geltzer.
Slangerup	J. Mørck.	Vindinge, Jyderup	Erik Hansen.
Slagelse	P. Thomsen.	Vemmetofte	H. Bygebjerg
Sorø	F. Bülow.		

Slesvig.

Aabenraa	F. Paulsen.	Høyest	M. N. Mahler.
Augustenborg & Østerholmen	H. Petersen.	Løgumkloster	L. C. Schmidts Efterfg.
Ballum	Chr. L. Thygesen.	Møgeltønder	P. J. Boiskou.
Hoyer	Carsten Petersen, J. N. Petersen, N. Andersen.	Nordborg	Konsul With.
		Tingleff, St.	H. P Petersen.
		Tønder	J. Johansen

I Kjøbenhavn i enhver velassorteret Material & Urtekramhandel.

Amerikansk Glands-Stivelse

Tilsætnings-Præparat,

en hel ny Fremgangsmaade, som virker saa fortrinlig paa Holdbarheden af Lærreds- og Bomuldstraadene, at Linnedet kan bæres **1½ Gang** længere end sædvanlig.

Hvis den første Prøve med denne nye Stive-Methode ikke skulde være tilfredsstillende, maa man derfor ikke lade sig afskrække; thi det er af væsentlig Betydning, at Vandet, som bruges til Opløsningen, har den rette Varmegrad, og at Tøjet forøvrigt behandles paa den Maade, som Anvisningen paaviser. **Vi ere overbeviste om,** at enhver Husmoder, der engang er bleven fortrolig med dette anerkjendte Stivelsemiddel, for Eftertiden aldrig bruger andet. Ved Siden af, at man med fuldstændig Sikkerhed under alle Veirforhold kan give Linnedet den eleganteste, elastiske Stivhed i reneste Hvidt, opnaar man **en enorm Besparelse, idet man hermed kan stive det samme Kvantum Tøj for 10 Øre, som ellers, naar man benytter den gamle Methode, koster 41 Øre. Brugsanvisning er paatrykt enhver Pakke.** Blandt de mange **Anbefalinger** vi have, fremhæves nedenstaaende fra Kjøbenhavns kemisk-tekniske Laboratorium:

Hr. Heymann Bloch & Komp!

Den fra d'Hrr. til Laboratoriet indsendte Prøve af Glands-Stivelse-Præparat indeholder ingen for Vasketøjet skadelige Bestanddele.

Kjøbenhavns kemisk-tekniske Laboratorium, den 18de Juni 1873.

O. Degn.

Faaes i Pakker à 25 og 50 Øre hos alle de i omstaaende Liste opgivne Forhandlere.

Fabrikanter:

Heymann Bloch & Komp.

Kjøbenhavn.

49402

75 Øre. 75 Øre.

i

Diakonisse stiftelsens

INDUSTRI-LOTTERI

kan imod Erlæggelsen af den paa omstaaende Side anførte Betaling erholdes tilstillet, naar Begjæring derom fremsendes til **Hovedkollektionen, Hovedvagtsgade Nr. 6, Kjøbenhavn** eller **nærmeste Kollektør** med **nøjagtig** Angivelse af Navn, Bopæl m. v.

Navn: ....

Adresse: ....

Serie 1876—77.